ARBETAR MAKT

NR 1

1975, Årg. 4, Pris 2:-

ENERGIN

HYSKLAND

1918.

Frige Antonio Gido!

I oktober 1974 arresterades i Santiago de Chile den 40-årige Antonio Gido. Sedan dess befinner han sig i koncentrationslägret "Tres Alames", som ligger 2 km från Santiago.

Genom personliga kontakter och den spanskspråkiga tidningen "Sabade Grafice" vet vi att han hela tiden blivit utsatt för den brutalaste tortyr och en så omänsklig behandling att han nu är medvetslös. Enligt juntan kommer han att avrättas när han återfår medvetandet.

Vi kräver av juntan: Frige Antonio Gidó och alla andra politiska frångar! Omedelbart!

Till Sveriges arbetare riktar vi en uppmaning om att intensifiera solidaritet med Chiles kämpande folk!

Kring detta tema genomför vi i Norrahammars Chilekommitté en kampanj med början helgen 10-11 januari, och vill uppmana alla kamrater genomföra liknande kampanjer på sina hemorter. Solidariteten för frigivande av Chiles politiska fångar får aldrig lämna juntan ifred!

STRIDSFONDEN
PG. 65 360-0

I december -74, var städerskorna i Malmfälten ute i strejk. På nytt kom Stridsfonden i rampljuset. Alla ställde dom upp. SSU-klubbar, FPU-klubbar, VPK-are m.fl. Det var bra, det visar att stödet till arbetare i konflikt kommer från arbetare.

Men stödet för Stridsfonden är ingen dagslända som man kan plocka fram när det passar, utan det är frågan om ett kontinuerligt arbete för att stärka klassens position. Nu och i framtiden. Vi skriver om Stridsfonden, bakgrunden och dess framtid på sidan 4.

Innehåll i övrigt:

- NICARAGUA
- ÖVERVINSTER
- VÄRLDSSVÄLTEN
- HAMNARBETARFÖRBUNDET

ARBETARKONFERENS I STOCKHOLM 1-2 MARS

APROPÅ BUDGETEN:
SOCIALDEMOKRATI KAPITALETS GARANTI

Debatten i samband med att budgeten framlades, har mest hållit sig kring hur året 1975 ska gestalta sig för sveriges ekonomi. I budgeten räknar socialdemokratin med bl a en inflation på 7-8%, att jämföra med 12% vilket var inflationen under 1974. Detta och andra gissningar om framtiden i budgeten, har föranlett borgerliga experter (dvs professorer i nationalekonomi) samt de öppet borgerliga partierna att kritisera budgetens optimistiska framtidssyn.

Det faktum, att budgeten inte säger hur ekonomin kommer att utvecklas under året, är den grundläggande kritiken man kan rikta mot den socialdemokratiska budgeten. Detta är naturligtvis en följd av att det är en budget för ett kapitalistiskt land. Regeringen för sin ekonomiska politik beroende av företagen, eller snarare, regeringen söker hålla ihop det kapitalistiska samhället. Man söker mildra verkningarna av anarkin i produktionen och ekonomin, man söker hindra att företagarna beter sig alltför illa mot arbetarklassen.

Kort sagt, staten hindrar det kapitalistiska samhället att slitas sönder av klasskamp.

En budget, som är en verklig plan för hur samhället ska utvecklas, kan bara åstadkommas i en planekonomi, där kapitalismen är avskaffad. En planekonomi som ser till arbetarnas intressen, kan bara förverkligas i en stat där arbetarklassen genom sina egna maktorgan sitter vid makten.

Att årets budget kännetecknas av stöd åt företagen är således inget att förvåna sig över. I budgeten konstateras att lönsamheten för företagen måste förbättras. Ett mått på lönsamheten är profitkvoten. Ett sätt att öka profitkvoten/lönsamheten är att öka mervädets andel i förhållande till lönerna. En ökad utsugning med andra ord. Ett annat sätt är att öka kapitalets organiska sammansättning, dvs minska antalet arbetare i förhållande tll maskinerna. Dvs att rationalisera, och öka antalet arbetslösa. Okey, det är inget speciellt med just detta års budget, att den vill öka utsugningen och utslagningen, den är bara typisk för socialdemokratins dräng tjänst åt kapitalet.

Vad kräver vi istället av sossarna? Jo, OM sossarna vore reformistiska socialister, skulle de avsätta några miljarder för att propagera för socialismen t ex. Eller till att utbilda arbetare i skötseln av de företag som man begär att riksdagen ska expropriera. Men sossarna är inte reformistiska socialister; man har tappat bort det eventuella socialistiska perspektivet. Sträng uttalade sig nyligen i Aftonbladet, om att han inte gillade ordet socialism.

Reformistiskt är dock VPK. Hermansson sa apropå budgeten att "Vad som krävs är istället en statlig näringspolitik som syftar till planmässig utbyggnad av företag och verksamhetsområden, vilka icke har en maximering av profiten som drivkraft." Vad innebär detta annat än en steg-för-steg-väg mot "socialismen"? Hernansson tror också att regeringen är socialistisk eftersom han anklagar den för att inte driva en arbetarpolitik. Och det är sant, många av de förslag som läggs fram innebär försämringar för arbetarklassen, eller är riktade direkt emot den. Detta gäller t ex utbyggnaden av daghem som kommer att minskas, vilket innebär att kvinnorna kommer att hindras att ta arbete utanför hemmet. Polisen förstärks, 300 nya snutar kommer att anställas.

Som Aftonbladet säger: "DEn planerade förstärkningen till en av världens bäst utrustade poliskårer fortsätter".

I övrigt innehåller budgeten inte några särskilda nyheter. Inga nya reformförslag, förutom en skattesänkning. DEn bekostas dock genom att man vräker över utgifter på kommunerna.(Som t.ex. utbyggnaden av daghem).

Det är därför en klar motsättning mellan att budgeten ger sken av att framtiden ser relativt ljus ut, och att reformerna saknas.

Vi kräver inte av sossarna att de skall föra en socialistisk politik, eftersom de är borgelighetens upprätthållare i toppen av den kapitalistiska staten. Det vi kommer att kräva, det är att de som den borgarklassens regering de är, packar sig iväg, den dag arbetarrådens absoluta makt ställs på dagordningen.

INDOKINA:

FNL SEGRAR – SEGER ÅT FNL

I den senaste offensiven i Vietnam har FNL intagit flera distrikts- och provinshuvudstäder. Denna offensiv har getts stor plats i massmedia, och ibland får man intrycket av att borgarpressen försöker framställa det som om det enbart en följd av massmedias bristfälliga rapportering om vad Saigon-juntan och USA haft för sig sedan avtalet slöts. En liten notis i New York Times redan 1973 kan belysa detta:

"Under de första sex månaderna efter eld upphör hävdar Saigonregimen att den erövat 400 byar, vilket är över 10% av hela antalet byar i Sydvietnam."

Alltså: Saigons offensiver uppmärksammas knappast, medan FNL:s offensiver framställs som riktade mot civila mål. Men som Sara Lidman skriver i AB DEN 11/1, så är FNL:s senaste offensiv riktad huvudsakligen mot gamla USA-baser. Så är t.ex provinshuvudstaden Phuoc Bihn platsen för ett stort flygfält, som använts som bas för bombplan som bombat PRR-kontrollerade områden.

Denna torrperiods offensiv syftar ytterst till att störta Thieuregimen, kanske inte direkt genom att intaga Saigon, men genom att lamslå ekonomin så att situationen för den nuvarande diktaturen blir ohållbar.

Vi vet att alla problem inte kommer att lösas i och med störtandet av Theiu. Kampen mot klassamhällets förtryck och utsugning kommer att fortsätta. Men störtandet av Thieuär ändock ett steg på vägen mot den slutliga segern.

Därför uppmanar vi: Ställ upp i de manifestationer som anordnas av DFFG den 27 januari under bl.a parollen: SOLIDARITET TILL DEN SLUTLIGA SEGERN!

STÖD FNL
pg. 400 499-0

CHILEKOMMITTÉNS KONGRESS:
NEDERLAGSLINJER AVVISADE

Den 13-15 december höll Chilekomittén sin andra kongress i Stockholm. Delegater från ett 80-tal kommittéer runt om i landet samlades för att diskutera erfarenheter och slutsatser från 1974 års solidaritetsarbete och planera det kommande året.

De frågor som kom att ta längst tid att diskutera och att besluta i var Chilekommitténs plattform, verksamhetsplan, insamling och frågan huruvida tendensfriheten skulle behållas. Som väntat formerade sig kring dessa frågor klara politiska och organisatoriska fraktioner, och kongressen gav klara bevis för att några organisationer lidit flera nederlag.

Trotskisterna i RMF drev t.ex. linjen om att stryka kommitténs socialistiska plattform och att införa något som, hur konstigt det än kan låta, kan kallas för "tendensobligatorium". En styrelserepresentant avslöjade denna idiotpolitik mycket träffande när han sa: "Det är ju tokigt, ja rent av vansinnigt. Finns det inga 'tendenser', så skall väl heller inte Chilekommitténs medlemmar tvingas att framprovocera dem!" Båda förslagen röstades ner med klar majoritet.

Vänsterreformisterna i VPK-KU, å sin sida, föreslog kongressen att slopa tendensfriheten och anta en plattform, som luddigt talade om "vikten av att uppnå demokrati i Chile". Om det var samma "demokrati" som påskyndade och banade väg för juntakuppen i september -74, framgick inte. Hur som helst röstades båda VPK-KU:s förslag ner. Den socialistiska plattformen kvarstår. Det bådar gott för ramtiden.

Kamrater som är medlemmar i eller sympatisörer till Förbundet Arbetarmakt, och som närvarade på kongressen som delegater, har ett positivt huvudintryck av kongressens resultat. Den socialistiska plattformen står fast och tendensfriheten, *som vi ser som ett redskap* att bredda kommitténs bas och ännu mer höja kaderns politiska kuskap och medvetenhet, likaså. Vad vi däremot tyckte var tråkigt är att de nuvarande fördelningsprinciperna för de insamlade medlen förblev desamma. Som vi bedömt situationen i Chile idag måste de två aktivaste vänsterpartierna i motståndskampen, MIR och kommunistpartiet (PC), få en bra mycket större del av de insamlade medlen än dom får idag.

Att vi bedömer kongressens resultat som huvudsakligen positivt, betyder inte att vi saknar kritik mot själva kongressen. Vi fann det stundtals beklämmande och visst inte ofrånkomligt (som några vänsterdelegater tycktes mena) att debatten långa tider kom att utnyttjas av organisationsegoistiska intressesammnslutningar typ RMF och FK. Vi ser det som mycket viktigt att i den kommande kongressperioden på alla sätt bekämpa de grupper och organisationer, som ansluter sig till chilekommittén av till synes en enda anledning - att värva medlemmar till sin egen organisation.

Frånsett detta bedömer vi möjligheterna att utveckla solidaritetsarbetet för Chiles kämpande arbetare och bönder som aldrig så nödvändigt och förutsättningsrikt.

UT PÅ GATOR OCH TORG MED BÖSSOR, BANDEROLLER OCH BULLETINER, KAMRATER!

Förtydligande:

Artikeln om Chilekommitténs kongress i förra numret (7-8/74), har inte lämnats okommenterad av våra läsare och sympatisörer. Vi anser att ett förtydligande av en skrivning i artikeln är på sin plats.

I artikelns början står: "När Chilekommittén bildades första åren på 70-talet var dess ursprungliga målsättning att politiskt och moraliskt stödja den "Folkliga Enhet" (Unidad Popular) som då, med Salvador Allende i spetsen, hade den politiska majoriteten i Chiles parlament."

Vad frågan gäller är, om UP verkligen innehade "den politiska majoriteten i Chiles parlament". Att det är lite svårt att alltjämt lämna något annat än ett förtydligande på den här frågan, beror på vad man menar med "politsk majoritet". Menar man att UP ensamt innehade en majoritet av parlamentstaburetterna är "politisk majoritet" ett missvisande begrepp. Menar man däremot att UP med sporadiskt stöd av t.ex. Kristdemokraterna, var den största politiska kraften, och som parti för sig hade de flesta platserna i parlamentet, blir begreppet "politsk majoritet" lite mer berättigat. Hur som helst var det dunkelt skrivet. VI BER SA MYCKET OM URSÄKT!

red.

Arbetsgrupp bildad i LUND–MALMÖ

En arbetsgrupp för Förbundet Arbetarmakt har nyligen bildats i Lund-Malmö. Intresserade kan ta kontakt med: Monika Lavén, Illionsgränden 76, 22371 LUND. Tel 046/144416. En ny grundcirkel planeras att starta inom kort.

Vi på red. har haft ett helvete med alla prenumeranter som har flyttat. Om du flyttar, MEDDELA OSS DIN NYA ADRESS!

Tidningen
ARBETARMAKT
Årgång 4, nr 1/75
Organ för förbundet Arbetarmakt

Ansvarig utgivare: Helena Bertilsson

Adress: Tidningen Arbetarmakt
Box 3077
171 03 SOLNA 3

Redaktionens telefonnummer 08/27 98 32

Prenumeration för 12 nummer:

Prenumeration 30:-
Stödprenumeration 50:-
Garantprenumeration 100:-

Postgiro vid prenumeration: 38 13 00-3
Postgiro vid redovisning; ombudsförsäljning: 20 21 02-0
Postgiro till STÖDFONDEN: 23 71 77-1
Postgiro vid beställningar av äldre nummer o dyl: 20 75 76-0

Tryck: *AB Prinkipo Ofsettryck Stockholm 1975*

Detta nummer presslagt 13 januari 1975

Manuskript och illustrationer till nästa nummer, nr 2/75, ska vara redaktionen tillhanda senast den 5 februari.

Ombud finns för närvarande på följande orter:

Göteborg, Halmstad, Huddinge, Härnösand, Jönköping, Kristinehamn, Malmö, Lund, Mottala, Norrahammar, Uddevalla, Stockholm, Trondheim och östersund.

Eftertryck endast med angivande av källan.

FÖR AVTALET I HAMN

Hamnarbetarförbundets bildande orsakade myror i huvudet på "vänstern". En del (SKP) lyckades passa in HF:s bildande i sin paroll "gör facket till en kamporganisation". Andra blev utslängda från möten då man propagerade "fortsätt kampen i Transport" (RMF)

Egentligen är Hamnarbetarförbundets bildande ett svidande nederlag för "gör facket till en kamporganisation". För om man ser på varför HF bildades, så var det därför att Hamnarbetarna inte längre ansåg sig ha någon chans mot fackbyråkratin. Man blev uteslutna då man vägrade att kuva sig för Transports direktiv om att hamnarbetarna skulle gå upp i storavdelningar tillsammans med landtransportsidan. De uteslutna norrlandsavdelningarna blev helt enkelt som 1954 (då samtliga hamnarbetare i Göteborg blev uteslutna) ställda inför det ultimatum att antingen låta kuva sig eller stå utan en fackförening. Uppgåendet i storavdelningar var riktat direkt mot hamnarbetarnas militans, då oppositionen lätt tystats ner när hamnarbetarna då kommit i minoritet.

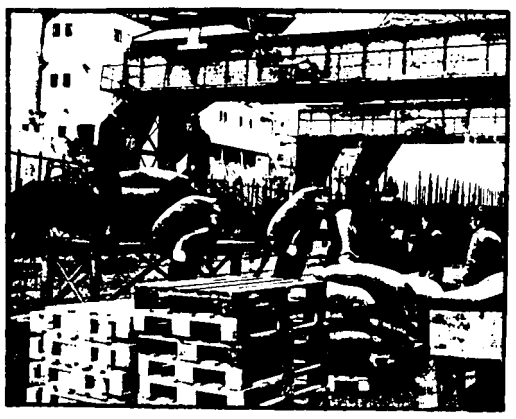

Redan 1954 var det på tal att bilda egen fackförening, men enigheten var inte tillräckligt stor för detta . Då gick man tillbaka till Transport, men den här gången var det nog - Hamnarbetarförbundet bildades. Det bildades 4-6 mars 1972 av de uteslutna norrlandsavdelningarna och hade vid bildandet 940 medlemmar. HF är inte enbart ett resultat av Hans Hoffa Erikssons klumpiga agerande. Det är ett resultat av mångårig kamp inom Transport, där Transportledningens agerande visat att man kan tillgripa vilka metoder som helst för att kuva en militant opposition. HF är ännu inte accepterad som fackförening av arbetsköparna och Transport. Man har inte fått sluta något centralt avtal, endast en del lokala avtal.

Ett viktigt krav i förra avtalsrörelsen var rätten att sluta egna avtal, att få fungera som fackförening. Den rätten har inte HF fått. Och det gäller i denna avtalsrörelse att ta upp kampen på nytt.

Transport har krävt att få "förhandla fritt" när det gäller stuverifacket. Transport vill slippa fredsplikt i förhandlingarna sedan det centrala avtalet slutits.

Det innebär, som Hans Eriksson säger, att Transport inte vill låta "vissa militanta grupper" få strejka till sig bättre löner. Den här gången säger han klart och tydligt vilka som är hans vänner och fiender. "Det undantag jag fick igenom vid 1974 års förhandlingar betraktades som en kupp, men den här gången kan man inte se det så efter som både LO och SAF vet hur vi betraktar saken".

Det är tydligt att i denna avtalsrörelse kommer, liksom i fjol, HF att stöta på hårt motstånd med två allierade fiender, fackbyråkraterna i Transport och arbetsköparna i Stuveriförbundet.

I den nya arbetarskyddslagen från den 1 juni 1974 angående skyddsombuden heter det "Skyddsombud utses av lokal facklig organisation *som är bunden av kollektivavtal* i förhållande till arbetsgivaren". Tidigare lydde lagen "Val av skyddsombud förrättas av arbetstagarna eller, på framställning av dem, av lokal organisation, genom vilken de kunna anses företräda".

Detta innebär att Transport kan tillsätta skyddsombud åt hamnarbetarna, trots att majoriteten är organiserad i HF. Transport kan också med stöd av den nya lagen om anställningsskydd (1 juli 1974) förhandla om vilka av HF:s medlemmar som ska avskedas.

Vi ser här hur sossarna genom nya lagar inskränkt på föreningsrätten för att försöka krossa HF som inte tillhör LO. Och därmed tvinga in all facklig organisering inom klassamarbetets ramar.

Stuveriförbundet och Transport kommer liksom i fjol med alla medel att försöka se till att HF inte får sluta ett eget avtal. Men det är helt beroende av styrkeförhållandena om HF kan *tvinga* Stuveriförbundet att teckna ett avtal med HF.

HF:s politik i avtalsrörelsen blir att inga avtal får slutas förrän alla avdelningar i HF kan sluta avtal. Denna politik skiljer sig från den förra.Nu finns det chanser att kampen för ett centralt avtal ges upp tidigare och att man istället försöker sluta så många lokala avtal som möjligt.Detta är en försvagning, då arbetsköparna lättare kan spela ut hamnarna emot varandra, eftersom de lokala styrkeförhållanderna avgör om en avdelning får sluta avtal eller inte.HF: enhet inför arbetsköparna kan splittras upp i lokala intressen medans arbetsköparna kan bevara sin enhet.

Vi får absolut inte ge upp kammpen för ett centralt avtal.Sammanhållningen mellan hamnarna är ett livsvillkor för Hamnarbetarförbundet.

S.Ö

Inbjudan till konferens om arbetarkampen och avtalsrörelsen

KAMRATER, KÄMPANDE ARBETARE !

Den 1:a - 2:a mars 1975 är det åter dags för konferens om *arbetarkampen och avtalsrörelsen*. Denna Arbetarkonferens är en direkt fortsättning och uppföljning av den som hölls i Stockholm 1:a - 3:e februari 1974. Då samlades 250 arbetare, från gruvorna i norr till Trelleborgs gummifabrik i söder, från hamnar, varv och fabriker. På konferensen fanns också kamrater från Danmark, Frankrike och Italien. Då som nu vill vi komma samman och byta erfarenheter. Vi vill samordna våra krafter för att mejsla fram en politik, en revolutionär arbetarpolitik, som kan stärka våra ställningar i kampen mot klassamhället.

När förra konferensen hölls, i "oljekrisens" tecken, hade LO och SAF slutit sitt lönesänkningsavtal, 55-öresavtalet. Men trots detta taskiga avtal har, genom hård lönekamp, 100.000-tals arbetare höjt sina löner. Och högt, högt däruppe nånstans har det återigen börjat. Centralt har dom spelat ut kortet, 20,5 procent första året, i en tvåårig avtalsperiod. Eftersom kravet för den andra perioden är X, Y och Z, och vi inte, och antagligen inte gycklarna på Blasieholmen heller, vet vad dessa bokstäver döljer kan vi inte uttala oss om detta andra år. 20,5 % är "LO:s högsta bud genom tiderna". För det första ska det prutas på budet och för det andra så är det om det skulle genomföras ingen löneökning när man räknat med inflationsökningen och skatterna.

Men vi behöver inte acceptera försämringarna, inte vara passiva åskådare. Vi kan ta egna initiativ. Vi kan förbereda oss för att ta upp kampen självständigt. Vi måste bidra till att utveckla arbetarnas solidaritet. Vi vet ju, av erfarenhet, att ingen annan gör det åt oss. Vi vet också att under den senaste avtalsrörelsen ett stort antal "vilda strejker" och andra kampformer brutit ut och att motståndet mot förtrycket på arbetsplatserna ökat. Vad vi mera vet är att de flesta kamrater som var med på förra arbetarkonferensen aktivt deltagit i dessa strejker och kamper.

I takt med det ökade antalet kamper ute på arbetsplatserna har också repressionen mot arbetarna ökat. Arbetsköparnas och LO-byråkratins alltmer samordnade systematiska försök att krossa den framväxande stridbarheten bland oss arbetare tar sig inte bara uttryck i inskickande av spioner på våra arbetsplatser, och i form av åsiktsregistrering och svartlistning. Vi har också sett hur kapitalet med fackbyråkratins godkännande använt sig av politiska avskedanden av stridbara arbetare. Detta ställer ökade krav på aktiv arbetarsolidaritet. 1974 års konferens beslöt därför att genom organisationskommittén verka för en fond för ekonomiskt stöd åt arbetare som avskedats på politiska grunder. På årets konferens kommer vi att lägga ett förslag till en sådan fond. Även §32-utredningen kommer att noggrant gås igenom och diskuteras.

Vi tycker avtalsrörelsen är ett utmärkt tillfälle för att diskutera dessa frågor. Vi har tänkt att konferensen ska fungera som ett forum för utbyte av kamperfarenheter och som ett ideologiskt avstamp inför dom kommande lokala förhandlingarna och kamperna som vi vet kommer. Under den här konferensen satsar vi mycket på gruppabete där grupperna indelas branschvis, inte så många inledningar som förra gången samt bara ett par stormöten. Det kommer även denna gång att bli en demonstration och en musikfest för att finansiera själva konferensen. Inför konferensen kommer ett material ut som tar upp erfarenheter av kampen på en del arbetsplatser från förra avtalsrörelsen, material om kampen mot repressionen på arbetsplatserna, solidaritetsarbetet och hur kamrater från olika arbetsplatser planerat sitt arbete inför årets avtalsrörelse.

Alltså kamrater, arbetare det gäller att förbereda kampen så att den befrämjar både kampen för dagskraven och kampen mot kapitalismen. Till skillnad från sossarnas och LO:s "solidariska" lönepolitik, vilken i praktiken endast är solidarisk med storföretagen, vill vi verka för en aktiv solidarisk kamp. Städerskornas lönekamp uppe i malmfälten och gruvarbetarnas aktiva solidariska stöd till den, är ett bra exempel på solidarisk lönekamp.

Samtliga dessa diskussionsämnen är lika viktiga även om dom centrala avtalen hinner bli klara före konferensen. Och, som sagt, dom lokala varven i förhandlingarna är ju kvar. Och det är ju framför allt lokalt vi har styrkan idag. Vad borgarna, regeringen och fackbyråkraterna än säger så tar *arbetarkampen* inte paus mellan avtalsrörelserna. *Arbetarkampen* pågår och måste pågå ständigt.

Om du vill vara med på Arbetarkonferensen 1975 om *arbetarkampen* och *avtalsrörelsen, kontakta:*

Bill Forsberg
Sommarstigen 18
150 24 Rönninge
Tel: 0753/53614

(Inbjudan utskickad av organsationskommittén för Avtalskonferansen 1975).

Att vi publicerar denna inbjudan innebär naturligtvis att så många som möjligt ska medverka på konferensen om *arbetarkampen och avtalsrörelsen*. Alla kamrater som har erfarenheter av kamp mot kapitalet att dela med sig av; och de som vill ta del av dessa erfarenheter bör sluta upp. Inte minst för att "mejsla fram en politik, en revolutionär arbetarpolitik, som kan stärka våra ställningar i kampen mot klassamhället." Som inbjudare till förra konferensen stod kommittéer av militanta arbetare från flera arbetsplatser i Stockholm. Vi ser även denna konferens som ett bra forum för att utbyta erfarenheter av den självständiga kamp och organisering i form av t.ex. kommittéer utanför facket som skett de senaste åren. Det är också viktigt att konferensen i högre grad än den förra fås att omfatta arbetare som inte är organiserade inom de s k "vänstergrupperna".

Därför: arbeta för en bred anslutning av militanta arbetare från olika arbetsplatser.

***Kamrat !* Iveka inte ! *Kämpande arbetare !* Kontakta adressen ovan för ytterligare information och anmälan.**

STRIDSFONDEN

- bakgrund

"Därefter var mötet redo att avgöra frågan om strejkkassans fortsatta öden och äventyr. Två förslag ställdes emot varandra. Kronvalls och Malmbergets strejkkommittes.

1. *Kronvalls:* Dela ut pengarna till gruvarbetarna.

2. *Malmbergets strejkkommitte:* Fondera pengarna att användas som stöd vid konflikter, enligt ett särskilt uppgjort mönster.

Mötet beslutade enhälligt i enlighet med Malmbergsförslaget.

Malmbergsförslaget, beträffande regler för ekonomiskt stöd till strejkaktioner:

Sedan alla punktstrejkbidrag utbetalats behålles resten av strejkkassan i en stridsfond.

Denna stridsfond skall användas bla till bidrag åt arbetare, som på grund av svåra arbetsförhållanden måste ge vidtaga stridsåtgärder, för att hävda sina rättigheter. Bidragen fördelas av 21-mannadelegationen enligt följande regler:

1. Understöd utbetalas först sedan strid pågått i fjorton (14) dagar.

2. Bidragens storlek avväges från fall till fall, men skall i görligaste mån utgå efter samma normer som till Ådalens stuveriarbetare.

3. För beslutafattande angående begäran om strejkbidrag skall, sedan någon av de lokala strejkkommitteerna så begär, 21-mannadelegationen sammanträda inom (8) åtta dagar."

(Protokoll från gruvarbetarnas stormöte den 8 november 1970 i Kiruna Folkets Hus A-sal, se "Pappren på bordet del II (Ppb II)" sid 168)

När strejken i malmfälten vintern 69-70 var avslutad, fanns det en hel del pengar kvar i den strejkkassa, som varit ett ovärderligt stöd för gruvarbetarna i deras kamp mot LKAB. Detta hade klart kommit fram under sommaren 1970.

Olika användningsområden för strejkkassan, efter strejkens avslutande, hade diskuterats. Det överväldigande flertalet av gruvarbetarna var, och är, medvetna om att den stridsfond som bildades är ett bra vapen för klassen. Detta hade klart kommit fram under sommaren 1970:

Affisch under strejken

Utdrag ur protokoll fört vid stormöte i Kiruna Stadshus, den 2/7-70: "§4. Ordf. föredrog återigen ärendet som föranlett detta stormöte varefter ordet förklarades fritt.

Efter en del diskussion,beslutade mötet enhälligt att ur strejkkassan anslå 100.000. kr till de strejkande i Ådalen. Mötet beslutade även, efter ett förslag från Sven Lindström, att till de strejkande i Sauda, Stavanger, Norge, sända ett ekonomiskt bidrag på 50 000 kr." (Se "Ppb II" sid 161.)

Från det att fonden startades till slutet av mars 1970, inflöt närmare 4,5 milj. kronor till gruvarbetarna. 3,75 milj. utbetalades i strejkunderstöd till dem under denna tid. När detta och en del andra kostnader var betalda återstod drygt 650 000 kronor 23/3-70.(Revisionsberättelse av strejkkommitteén utsedda revisorer - se"Ppb II" sid 205.)

Under perioden 24/3-70 - 26/2-71 utbetalades 235 000 i strejkunderstöd till andra än gruvarbetarna (bl a stuveriarbetarna i Ådalen,taktäckarna i Göteborg). Strejkunderstödet lokalt uppgick till 28 000. (Samma som ovan. sid 206.)

Stödet fortsätter

"3. Utdrag ur protokoll från centrala strejkkommittens sammanträde i Puoltikasvaara 18/9-72:

§ 38

Bidrag till stridsfonden.

Ordf. rapporterar att det alltjämt flyter in medel till stridsfonden, från olika håll i landet. Många gruvarbetare i Kiruna stöder fonden genom månatliga insättningar. Kommittén beslutade agitera för att fonden ska växa, genom att själva gå före med gott exempel. Kommitten beslutade även att fonden skall bestå och att man skall göra allt för att den ska växa sig stark."

(Se "Fallet Harry Isaksson". Utgiven på uppdrag av Organisationskommittén för Arbetarsolidaritet, Uppsala april -73, sid 14-15).

Stödet till stridsfonden har levt vidare. Många arbetare har stött, och stöder, fonden genom regelbundna insättningar varje månad. Arbetsplatsgrupper och revolutionära organisationer bedriver mer eller mindre kontinuerliga insamlingar. Men stödet till fonden avspeglar sig i strejkkampen runt om i landet. När det är strejk någonstans och gruvarbetarna eventuellt skall stödja strejken via stridsfonden, då ökar de insamlade medlen häftigt.

Försök att misskreditera fonden

I samband med strejken på Strids - berg & Björk i Trollhättan i oktober -72 och borgarpressens skriverier därom, startades en hetskampanj mot stridsfonden.

Ett solidaritetsmöte för Stridsbergsarbetarna hölls i Göteborg den 9/10, där Harry Isaksson talade. Harrys tal förvreds av borgarpressen. Exempelvis:"Sen hade vi ett problem med hur vi skulle kunna säkra fonden så att säga mot kupper och sådana där grejor och då resonera vi på det här viset att en kommittè kan man ju alltid köpa. Ibland kan man få dom till realisationspris och ibland är dom lite dyrare,men det går faktiskt i många fall att köpa just människor. Så då gav vi hela, alltså den viktiga bestämmanderätten för den här fonden, den ligger hos 5000 gruvarbetare där uppe i Malmfälten. För vi räkna som det att 5000 gruvarbetare är det ingen som vill ha,särskilt inte utav den där sturska sorten vi har däruppe."."

Detta var vad Harry bl.a. sa. Den "objektiva" pressen fick ihop det på bl.a. följande sätt: Arbetaren 20-26/10 (syndikalisternas tidning):"En mycket begränsad grupp håller i trådarna och kassakistan....Arbetarna har inte ett dugg att säga till om ifråga om användningen av hela gruvarbetarkårens pengar ."

En annan"arbetartidning", Arbetet(s) lyckades prestera följande logik den 11/10: "En märklig omständighet i sammanhanget är att återstående pengar från insamlingen under LKAB-strejken tycks stå till de självutnämnda experternas förfogande." (Citaten är från "Fallet Harry Isaksson" sid5)

Detta och en massa annat förtal och hets mot Harry Isaksson personligen ledde till att han uteslöts från den centrala strejkkommittèn, på ett stormöte i oktober -72. Resultatet av detta möte hade säkerligen blivit ett annat om följande telegram lästs upp:

"Telegram till gruvarbetarna i Malmfälten, c/o Elof Luspa, fack 44 Puoltikasvaara,

Kamrater Gruvarbetare

Vi strejkande metallarbetare vid Stridsberg och Björk vill uttrycka vårt djupa kända tack till arbetarkämpen Harry Isaksson för hans visade solidaritet när han på vår begäran ställde upp på vår sida, Strejkkommittèn vid Stridsberg och Björk" (se "Fallet Harry Isaksson", sid 34.)

Mötesordföranden Johnny Nilsson (VPK:are) vägrade läsa upp telegrammet.

Mycket skulle kunna skrivas om detta, men hela denna olustiga svartmålning redovisas bäst i skriften "Fallet Harry Isaksson."

Harry själv konstaterar i intervjuboken "Jag är jävligt optimistisk" (Samtal 2, Kulturfront/gidlunds), på frågan: *"Varför uteslöts du ur strejkkommitten?* Det var som jag ser det ett försök att passivisera fonden. Det var bara i första hand riktat mot mig. Målet var fonden. Hela den samhällsbevarande pressen yrade om att jag åkte runt i landet med stridsfonden i portföljen. De visste mycket väl att strejkkommitten förvaltar fonden, att regler finns osv. Det var ett försök att komma åt fonden.

Hur gick det? Historien med mig har ihaft den fina effekten, att ingen törs längre nålla i ett papper som går emot stridsfonden. Inte ens sossarna törs hålla i det. De följer ju med vinden. Nu har alla papper kommit på bordet och gubbarna har själva sett vad som står i protokollen och hur det fungerar, så nu är det ingen som vågar gå emot fonden. Utan det är beslut på att bygga vidare på den."

Att inte ens sossarna (åtminstone i Malmfälten) vågar gå emot stridsfonden, kan vi konstatera efter städerskornas och gruvarbetarnas senaste strejker i Malmfälten.

LO-ägda Aftonbladet skriver 10/12-74 i samband med städerskornas strejk: "Man har redan fått in 22 000 kr till strejkfonden. Till detta kommer de 25 000 kronor i veckan som gruvarbetarna i Malmberget föreslagit att kvinnorna ska få från deras strejkfond. Gruvarbetarna i Kiruna ska ta ställning till förslaget från Malmberget på söndag. Det är ingen som tror att beslutet där blir annorlunda än i Malmberget."

Nej, beslutet i Kiruna blev inte annorlunda, ingen "trodde" det, men det fanns nog en del som hoppades.....

- framtid

Stormöte under LKAB-strejken 69-70.

Stärk och utveckla Stridsfonden

Stridsfonden har idag en begränsning. Stöd utbetalas först efter 14 dagars strejk. Detta innebär, eftersom de flesta strejker här i Sverige är ganska korta, att att om fonden över huvud taget hinner komma till användning, blir det mycket av en Röda Kors- expedition. Detta är utan tvekan en begränsning, men ingen avgörande. För stridsfonden har, när den har kommit till användning, fungerat utmärkt. De strejkande som vänt sig till den har fått stöd, efter de regler som finns.

Invändningar har också rests mot fonden för att de som stöder den inte har möjlighet att påverka vad den används till. Men frågan står: litar vi, litar du, på gruvarbetarna i Malmfälten, den största arbetargruppen i Sverige med en relativt stor militans. Praktiken har visat att det är inget snack om saken. Dom ställer upp, när arbetare ute i konflikt så begär! Den här kritiken har framför allt förts fram inom vänstern. "Men det här kan vi ju inte kontrollera", "kan dom ta riktiga beslut", så har snacket gått på många håll, Förbundet Arbetarmakt är kanske inget undantag. Det kan vi erkänna. Men när vi nu diskuterat igenom detta ordentligt, är vi övertygade om att stridsfonden är ett bra vapen för arbetarklassen.

Stridsfonden är skapad av arbetarklassen, det var arbetare som stöttade gruvarbetarnas strejkkassa, som Stridsfonden bygger på. Att den inte är uppskattad av borgarna och sossetoppen, har vi visat ovan. Stridsfonden är till för klassen - genom klassen.

Stridsfonden måste stärkas, det är många överens om. Det räcker dock inte att bara vara "överens", utan det gäller också att aktivt bidra till detta. Genom att själv sätta in några tior varje löning, att få arbetskompisarna att göra det samma, att sprida information om Stridsfonden. Endast så kan den utvecklas, kan den förankras i klassen. Endast så kan gruvarbetarnas Stridsfond bli hela klassens Stridsfond.

Inför de kommande lokala avtalsuppgörelserna måste vi stå beredda att gå ut i konflikt, att ta kamp mot arbetsköparna. I vissa fall kan det bli fråga om långvariga konflikter och även då måste vi ju leva, betala hyra, äta, röka, få ihop till några öl (kampviljan allena räcker inte, som nymornade revolutionärer ibland tycks tro).

Något stöd från LO:s strejkfonder

forts. på nästa sida

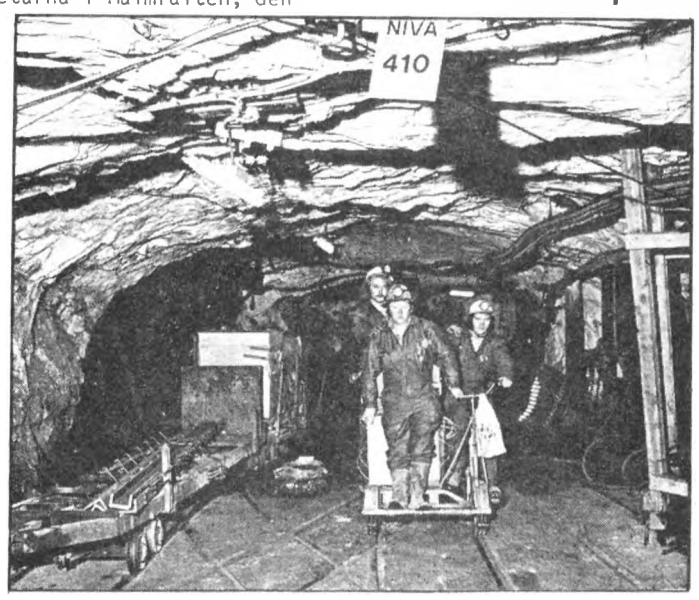

kan vi inte vänta oss. (Frågan är väl om de inte snart börjar köpa aktier i Volvo, som med AP-fonderna, för att rädda kapitalet.) Var kan vi då vänta stöd, ett säkert stöd? Jo från Stridsfonden!

Idag finns det inte så många hundra tusen i Stridsfonden. Men fonden finns, den är känd och den kommer att behövas. Vad som krävs är "bara" ett koninuerligt arbete, att förklara vad fonden är, att samla pengar och att slå tillbaks alla angrepp. Det är vad som krävs. Och din insats behövs där!

STÖD STRIDSFONDEN
p.g. 65 360-0
Kiruna

Handling kräver kunskap

Den här artikeln berättar inte allt om Stridsfonden. För att kunna handla krävs det kunskap (tror du att fackpampen stillatigande låter dig samla in pengar på jobbet till Stridsfonden?) och initiativ. Initiativet måste du ställa upp med själv. Kunskapen måste du skaffa dig. Vi kan bara ge tips om några skrifter och böcker du bör läsa:

Pappren på bordet, del I och II, utgiven av strejkkommitten i Malmfälten och distribuerad genom Ordfront. Kostar 12:50 per del. Är på nästan 500 sidor sammanlagt. När man läser den vill man ibland gråta, ibland strypa människor som landshövdingen Kurt Nordgren (han dog ju när han jobbade med §32-utredningen, så för att hedra hans minne, bör du ta kamp mot sossarnas försök att att urvattna "slopandet" av §32)

Jag är jävligt optimistisk. Samtal 2 Kulturfront/Gidlunds. Harry Isaksson, gruvarbetare i Malmberget, samtalar med Anders Ehnmark och Annika Hagström. Kostar c:a 10:- (väl dyrt för 70 sidor, men är jävligt bra).

Fallet Harry Isaksson eller Presskampanjen mot Stridsfonden och Arbetarsolidaritet. Har citerats i artikeln och avslöjar borgarpressens, men också VPK-organet Norrskensflammans, smutsiga spel för att kicka Harry Isaksson från Strejkkommitten. Är knappa 50 sidor och kostar 3:50. Beställes från ARBETARSOLIDARITET, Box 2007, Uppsala 2, p.g. 28 76 82-9.

Argumenten för Stridsfonden hittar du i dessa böcker. Frågorna kring Stridsfonden får du av dina jobbar kompisar i ett konkret arbete för fonden. Och då måste du kunna svara, för endast sanningen är revolutionär!

Får du inte tag i skrifterna i bokhandeln eller från utgivarna, så skriv till Tidningen Arbetarmakt Box 3077 171 03 Solna 3, så ska vi fixa fram dom.

Vi tro på Herren SAP allsmäktig

(Församlingen reser sig och läser tillsammans med ombudsmannen)

Vi tro på herren SAP allsmäktig,
välståndets och förmågans skapare.

Vi tro ock på hans enfödde son,
partiordföranden,
född av adel, pinad under resor,
omvänd till oss nedstigen.
Uppstigen genom sekretariat,
kommunikationsdepartement
och utbildningsdepartement.
Kallad till ordförande,
sittande vid emeritus högra sida,
på att var och en som tror på honom
icke skall lida nöd
utan tillbringa sin friställdhet
i en meningsfylld tillvaro
med reglerat understöd.

Vi tro ock på den heliga kapitalismen.
En helig allmännelig blandekonomi,
de besuttna till viljes,
de fåvitska till bistånd
och ett evigt konsumerande
på det att bruttonationalprodukten
må fortsätta att stiga.

(Församlingen sätter sig.)

Ur "Anteckningar från ett protokollfört möte" 1972.
Håkan Boström.

VI VET VAD VI GÖR !

Efter nästan en månads kamp segrade de ASAB-anställda städerskorna i Malmfälten. De har fått igenom sina krav på 16:50 i timmen för normal städning och 17:50 för grövre städning. Dessutom har man fått garantier för att arbetstiden ska uppgå till minst 4 timmar om dagen. Detta innebär att alla kan ta del av sociala förmåner som ATP och arbetslöshetsförsäkring. Men två krav står fortfarande kvar: att ASAB skall ta tillbaka sin stämning till arbetsdomstolen och återanställa de avskedade städerskorna på Billingehus i Skövde.

VINST - 45%

ASAB har agerat olika under de tre strejkerna. I Borlänge och Malmfälten gick man med på förhandlingar, men i Skövde har man försökt statuera varnande exempel genom att först avskeda två, som utpekats som strejkledare och agitatorer, och senare också de övriga städerskorna. I sin rädsla att strejkerna ska få ytterligare spridning slår man till hårdast i Skövde. Här är det ju en liten grupp som strejkar och stödet från andra arbetsgrupper är inte stort som det var t.ex. Malmfälten. ASAB vill till varje pris hindra att deras goda tider ska vika -1973 kammade man hem en vinst på 45%!

AVSKED

I Skövde var de 13 städerskornas krav en timlön på 16 kr. ASAB vägrade att förhandla om en timlön på mer än 14:10. På stormöte beslöt man enhälligt att stå fast vid sitt krav och fortsätta strejken. ASAB avskedade då Ragnhild Andersson och Britt- Marie Johansson, såsom varande "strejkledare". Detta säger man sig ha hemliga bevis för. De övriga blev emellertid inte skrämda, nu reste man också krav på återanställande av de två. ASAB:s nästa drag blev att lämna ultimatum till de strejkande: Om ni inte återgår till arbetet på måndag (den 23/12) kommer också resten att avskedas. Och på fredagen den 27/12 sattes hotet i verket, ASAB:s distriktschef lämnade skriftliga uppsägningar till städerskorna, som dock vägrade att ta emot dem! Också när de skickas ut rekommenderade på posten vägrade man att lösa ut dem. Som svar gör nu städerskorna själva anmälningar till arbetsdomstolen om ASAB:s handlande.

STREJKBRYTARE SKYDDAS

På Billingehus har städerskorna hela tiden genomfört protestaktioner mot, men inte kunnat hindra, att städning genomförts. På arbetsförmedlingen i Skövde hänvisades t.ex. ett par finska flickor, som sökte arbete, direkt till Billingehus utan att få några andra alternativ. Hyrda vakter med batong har vaktat dörrarna och bara släppt in hotellgäster och personal genom en dörr (i Malmfälten var LKAB:s vakter också beväpnade med batonger). Dessa svårigheter gör att man inte riktigt kunnat bjuda ASAB motstånd. Protestaktioner planeras dock hålla på tills deras ärende tas upp i arbetsdomstolen den 6 februari.

Från facket har man givetvis inte heller fått något stöd. Arbetsdomstolen har dömt och ASAB har bara följt lagarna, menar t.ex. ombudsman Bert-Ove Pettersson i Fastighetsanställdas förbund och konstaterar att de strejkande nu tvingas "ställa sig till arbetsmarknadens förfogande" (DN 28/12).

SAKLIG GRUND FÖR UPPSÄGNING?

Men faktiskt är det inte ens klart att ASAB följt lagarna, då de avskedat de tretton städerskorna med omedelbar verkan för "arbetsvägran", även om det nu inte är troligt att arbetsdomstolen kommer att tolka den nya lagen om anställningsskydd, som gäller fr.o.m. den 1 juli 1974, (se även ARBETARMAKT nr 5/74) till arbetsköparnas nackdel.

I lagen talas det om avskedande och uppsägning som olika saker. När det gäller *uppsägning* ska den vara "sakligt grundad". Detta begrepp definieras inte, utan praxis ska bildas efter prejudikatsdomar i arbetsdomstolen. Vid uppsägning gäller lagstadgad uppsägningstid med full lön. I de arbeten som föregår lagen talas om olovlig frånvaro, ordervägran och olovlig strejk som grund för uppsägning. Olovlig frånvaro och ordervägran utgör emmellertid inte saklig grund utan vidare om det är fråga om enstaka fall av "misskötsamhet", utan ska bedömas i varje enskilt fall. däremot kan det vara saklig grund för uppsägning, om ordervägran kan ses som uttryck för en allmän ovillighet att utföra ålagda arbetsuppgifter. *Avskedande* får däremot ske med omedelbar verkan, om "arbetstagaren grovt har åsidosatt sina åligganden mot arbetsgivaren". I materialet som föregår lagen talas om att avskedanden får tillgripas i ytterst sällsynta fall, vilket t.ex. kan vara stöld, förskingring eller yppande av yrkeshemlighet i syfte att skada arbetsgivaren. Däremot står inte arbetsvägran som skäl för avskedande.

SAMBAND MÖRKER/STREJKER

Mycket lägligt lägger en viss dr. Lewin på anatomiska institutionen vid Lunds universitet fram ett material om att det skulle finnas ett samband mellan strejker och mörker, och menar att det är vanligare med strejker under den mörkaste årstiden. Lewin arbetar i en samnordisk forskargrupp, som tillsammans med amerikanska och kanadensiska forskare studerar hur eskimåer och samer klarar mörker. Sådana idiotier intresserar åtminstone LKAB, som vänt sig till samnordiska forskningsgruppen för att få fram undersökningar av hur gruvarbetarna reagerar på ljus - mörker.

MAN SKA VARA TYST, KNIPA KÄFT OCH STÄDA...

Nej, vi tror nog inte, att årstiden och mörkret är det mest avgörande för att strejker ska bryta ut. Inte tror vi heller att städerskorna är dumma, som ASAB:s regionschef, Sjunne Thunebing, gör gällande i en DN-intervju 28/12: "Det har visat sig att flickorna inte riktigt förstått vad de håller på med."

Vi tror visst att de förstår vad de håller på med! De kämpar för sina rättmätiga krav, för människovärde. De kämpar för sig och för andra! Som Ragnhild Andersson säger (DN 21/12): "Man ska vara tyst, knipa käft och städa, städa, städa, förstår du. Men jag förstår inte varför vi arbetare ska psykas ner av ökad press och hets. Varför ska våra liv sättas på spel? Varför ska vi inte självklart få igenom våra rättigheter!"

Eller som Nationalteatern/Nynningen sjunger i sin senaste kabarevy:

"Kom med i storstädningstango med
med oss
eländet ska komma i dagen
i en storstädningstango förstås
ska vi golvmoppa Sverige
och damma till kapitalets koloss!"

H.B.

Presstopp solidaritet!

På ett stormöte den 12/1 i Malmberget diskuterade LKAB-städerskorna hur man skulle stödja sina kampater vid hotell Billingehus i Skövde i deras kamp. Åtta av städerskorna har erbjudits återanställning om de börjar jobba senast onsdag 15/1. Städerskorna i Skövde står dock fast vid sitt krav att samtliga städerskor skall återanställas, även de två som utpekats som strejkledare. På stormötet i malmberget beslöt man att gå ut i en sympatistrejk på tisdag om inte ASAB innan dess återanställer samtliga.

Tre städerskor från Skövde informerade på mötet i Malmberget om sin situation och om varför de strejkade.

Städerskorna i Skövde är i en svår situation. ASAB pressar hårt på i Skövde för att statuera exempel. Stödet från andra arbetargrupper är därför mycket viktigt.

Också hamnarbetarna i Göteborg överväger att stödja städerskorna i Skövde genom att vägra handha gods som har anknytning till Electrolux (som är hälftenägare av ASAB).

Malmfältens städerskors och Göteborgs hamnarbetares aktioner visar vad verklig solidaritet innebär. Det stöd de ger strejkande kamrater vid andra företag är ett utmärkt exempel på klassolidaritet och solidarisk lönekamp.

Dessa aktioner är också ett exempel för andra arbetargrupper som kommer att gå ut i vilda strejker i samband med årets avtalsrörelse.

STÖD STÄDERSKORNA I SKÖVDE!
PG 33 45 62 - 6 (Roland Nilsson, Skövde)

ARBETARPRESS

PAMFLETTSERIE:

nr 1 Klasskamp i Polen 1970-71
nr 2 *Maurice Brinton* - Politikens irrationalitet 4:-
nr 3 *Anton Pannekoek* - Lenin som Filosof (slutsåld)
nr 4 Politisk Plattform, uppgifter, stadgar för Förbundet Arbetarmakt 2:-
nr 5 *Paul Cardan* - Socialismens Innebörd 2:-
nr 6 *Rossana Rossanda* - Klass och Parti 1:-
nr 7 *Martin Glaberman* - Mao som dialektiker 2:-
nr 8 *Rosa Luxemburg* - Marxism kontra leninism 2:-
nr 9 ARBETARMAKT - artiklar och ledare ur tidningen ARBETARMAKT 1972-73 5:-

Beställ från: ARBETARPRESS
Box 31 134
400 32 Göteborg 31

pg. 88 66 51-9

Serie: Arbetarråden

REVOLUTIONEN I TYSKLAND

"Till Bremens befolkning!
Soldater, arbetare, partikamrater!
Vad är det som har skett? Inget mindre än en revolution. Dess produkt är arbetar- och soldatråd.

Om rådens uppgift kan inget tvivel råda: Utbredande, säkrande och fördjupande av revolutionen. Hela makten i arbetar- och soldatrådens händer. Störtande av den kapitalistiska samhällsordningen och därmed upphävande av varje slags utsugning och förtryck, som riktar sig mot en klass, ett parti, ett kön eller en ras. Upprättande av det socialistiska samhället. Det är arbetar- och soldatrådens program. Var och en som vill hjälpa till att genomföra det är välkommen. Var och en som bekämpar det, kommer vi att hänsynslöst bemöta. Oavsett vem det vara må.

Soldater, Arbetare, Partikamrater!
Män och kvinnor!
Befrielsens timme är slagen!
Ta tillfället i akt! Det finns ingen återvändo!
Alltså, FRAMÅT!
Bremen den 9 november 1918.

Arbetar- och soldatrådet."

När detta upprop kom, befann Tyskland sig sedan några dagar tillbaka i revolutionär omvälvning. Med början bland matroserna i Kiel den 3 november spred sig revolutionen över Tyskland. Soldat- och arbetarråd formerades över hela landet, tvingade fram vapenstillestånd och kejsarens avgång. De kommunala, delstatliga parlamenten och exekutiverna avskaffades eller ställdes åt sidan till förmån för råd av delegater från industrier och regementen. En central rådsförsamling för hela Tyskland samlades.

I denna artikel och i en artikel i nästa nummer av ARBETARMAKT ska vi behandla dessa händelser: rådsrörelsens och revolutionens uppkomst och krossande. Jämsides med situationen i hela Tyskland, ska vi se staden Bremen, som ett exempel på vilka former rörelsen tog sig lokalt.

BAKGRUND

Tyskland var bland de länder i vilka kapitalismen först utvecklades. I början av 1900-talet hade Tyskland en utvecklad industri över hela landet. Den tyska borgarklassen hade tvingats söka sig utanför landets gränser för att öka sina profiter. Detta, Tysklands relativt tidiga industrialisering, innebar att Tyskland också var bland de länder i världen, som hade ett stort industriproletariat. Denna utvecklade arbetarklass innebar också en utvecklad arbetarrörelse. Flera av den revolutionära arbetarrörelsens klassiska teoretiker och ledare kom från Tyskland: Marx, Engels, Luxemburg, Korsch, Zetkin osv. Men även den reformistiska arbetarrörelsen kom att växa sig stark i Tyskland pga av dess situation som imperialistisk stat (2). Reformismens och den moderna socialdemokratins ledande förgrundsgestalt, Bernstein, utarbetade sina idéer utifrån de tyska förhållandena.

Den tyska arbetarrörelsens politiska del utgjordes fram till 1916 huvudsakligen av SPD (Sozialdemokratische Partei Deutschlands). Detta var från början revolutionärt och icke parlamentariskt. Det hyste dock hela tiden olika tendenser inom sig. Vid första världskrigets utbrott 1914 har de av Berstein inspirerade reformisterna makten i partiet.

Vid krigsutbrottet inträffade den händelse som har kommit att kallas "socialdemokratins förräderi" och som innebar inte bara klyvandet av det tyska arbetarpartiet, utan även desillusionering och splittring i arbetarrörelsen över hela världen. Händelsen i fråga var att majoriteten av SPD:s riksdagsfraktion gav sitt stöd till krediter till krigsindustrin. Den borgerliga regeringen lade fram ett förslag om pengar till vapenindustrin. Om de tyska socialdemokraterna hade handlat i enlighet med vad den internationella arbetarrörelsen bl.a genom I:a och II:a internationalerna hävdat, hade de vägrat att stödja den egna borgarklassen i krig med andra länder. Den kommunistiska principen var och är att proletariatet inte har något fosterland, och att man i stället för att gå ut i krig mot sina klassbröder ska vända vapnen mot den gemensamma fienden, borgarklassen. Nu innebar SPD:s stöd till krigskrediterna, ett stöd åt slaktandet av miljontals arbetare. En slakt som ytterst hade sina orsaker i att borgarklassen i de olika staterna rivaliserade om nya marknader och större profiter.

REVOLUTION

Den 3 november gjorde matroserna i Kiel uppror. Skepp för skepp valde man delegater till ett soldatråd. Från soldaterna spred sig upproret till arbetarna och ut över landet. Överallt upprättades soldatråd, lokala rådsförsamlingar med delegater från arbetarråden och soldatråden. Den 7 november utropades Bayern som rådspublik, den 9:e når revolutionen till sist Berlin. Beväpnade arbetare och soldater strömmade till riksdagen och intog den. Man antar en uppmaning till Berlins arbetare:

"Samtliga arbetare och arbetskor ska samlas på söndag den 10 november kl 10.00 i fabrikerna och välja arbetarråd. Kvinnor är valbara, tjänstemännen är att betrakta som arbetare.

Samtliga soldater samlar sig på samma sätt i Kasernerna eller på lasaretten och väljer soldatråd.

På varje bataljon väljs en delegat, på tusen arbetare eller arbeterskor väljs likaledes en delegat. Mindre företag under 500 man förenar sig till val av en arbetarrådsmedlem.

På eftermiddagen kl 5 samlar sig det valda arbetar- och soldatrådet i Cirkus Bush och väljer den provisoriska regeringen."

Upproret kännetecknas naturligtvis av stundens brådska, men ger ändå en god bild av principerna för uppbyggnaden av rådsystemet.

Överallt var dock inte råden uttryck för den revolutionära stämningarna. I många områden var dock råden ingenting annat än tomma skal. När det stod klart, att ingenting kunde stoppa revolutionen, låtsades socialdemokraterna att de stod bakom den. De formerade beredvilligt "råd" på många orter tillsammans med folk ur USPD:s högerflygel. Medlemmarna bestod mestadels av funktionärer inom SPD och fackföreningarna. T.o.m. icke-socialistiska partier deltog i rörelsen. Inom armén hände det, att officerare bildade råd och de få bonderåd som bildades var till övervägrande delen icke-revolutionära. Härigenom var majoriteten av de "råd" som bildades inga genuina sådana, sammansatta av valda och återkallbara delegater för arbetarklassen, utan i huvudsak verktyg för SPD, som betraktade dem som ordningens upprätthållare tills statsapparaten reparerats och en Nationalförsamling kommit till stånd.

SPLITTRING OCH GENREP

Splittringen inom den politiska delen av arbetarrörelsen ledde till uppkomsten av flera mindre oppositionsgrupper. 1916 sammanslöt sig flera av dessa till "Spartakusförbundet", med Luxemburg och Liebknecht som ledande personer. Vid stora uteslutningar ur SPD 1917 gick "Spartakisterna" samman med uteslutna SPD:are och bildade USPD (Unabhängige Sozialdemokratische Partei Deutschlands).

I Bremen fanns sedan 1915 en grupp som kalllade sig "Internatinale Sozialisten Deutschlands". Dessa gick aldrig med i USPD, och till skillnad från "Spartakisterna" kritiserade man inte endast SPD:s politik, utan också dess uppbyggnad: byråkratiseringen och centraliseringen.

Att Tyskland låg i krig, och att SPD backade upp det, Hindrade inte arbetarna från att strejka. I juni 1916 strejkade 55 000 metallarbetare i Berlin. I april 1917 strejkade 300 000 arbetare för billigare livsmedel.

I samband med denna strejk dyker begreppet ARBETARRÅD upp för första gången. Pga fackföreningarna, styrda av SPD inte stödde strejkerna, tvingades man i strejkerna att bilda egna organ, stormöten på företag som valde kommittéer, och ibland valdes på flera företag delegater till lokala rådsförsamlingar. Vid en stor strejk i jan. 1919 i Berlin väljer c:a 400 000 arbetare 414 delegater. Dessa kräver bl.a; fred utan annekteringar, medverkan av arbetardelegater i fredsförhandlingar, frigivande av alla politiska fångar, demokratiska fri- och rättigheter. När strejken sprider sig till Hamburg, Kiel, Leipzig, Köln, München och ett flertal andra städer och en miljon arbetare är i strejk, ingriper regeringen och beslutar att sätta in trupper mot arbetarna. Det centrala Arbetarrådet i Berlin beslutar sig för att under övermaktens hot avblåsa strejken. Ännu skulle kriget pågå ett halvt år till, men arbetarklassen hade under generalrepetionen i januari funnit organisationsformen för revolutionen: ARBETARRÅDEN.

BREMEN

Revolutionen i Bremen tog liksom i Kiel sin början bland matroserna. Dessa besatte på kvällen den 6 november tillsammans med soldater och arbetare Bremens garnison. Där bildades ett soldatråd. En delegation från d detta samlades samma kväll tillsammans med representanter från de tre socialistiska partierna (ISD, SPD, USPD) i rådhuset, där USPD-representanten Frasunkiewicz tillkännagjorde bildandet av ett arbetar- och soldatråd för hela Bremen.

På morgonen den 7 november företogs på de olika företagen val till arbetar- och soldatrådet. På det största företaget, AG Weser väljs 10 delegater, från övriga företag motsvarande mindre antal delegater, allt efter företagens storlek. Arbetar- och soldatrådet kom att omfatta 210 delegater, varav 30 matroser och soldater.

Arbetarrådet valde ett arbetsutskott, samt 6 underutskott (för finansväsendet, produktionen, offentliga säkerheten, kommunikationerna, försörjningen och för kontakter med andra orter). I arbetsutskottet, som var det ledande organet för revolutionen i Bremen, hade ISD och USPD kommit överens om att utestänga reformisterna i SPD. Men när underutskotten skulle tillsättas hade vänsterradikalerna inte nog folk att besätta alla platser, och så kom det att väljas in reformister på viktiga poster i arbetarrådets ledning.

Men oavsett representanternas politiska inställning och duglighet, hade arbetare och soldater lyckats att formera sin egen maktapparat. Detta kungjorde man i det upprop, som inledde denna artikel.

Men vad gjorde borgarklassen? Var fanns motståndet? Faktum var att revolutionen i Bremen, till skillnad från många andra ställen, knappt mötte något motstånd alls. Borgarna i Bremen försökte istället nå inflytande genom eftergifter. Det stadsfullmäktige som några månader tidigare avslagit kvinnlig rösträtt, lade nu frivilligt fram förslag om allmän och lika rösträtt för män och kvinnor. Men arbetarklassen lät sig inte dras med i de parlamentariska fårorna.

Från upprättandet av arbetar- och soldatrådet och en vecka framåt rådde en situation av *dubbelmakt* i Bremen. Vid sidan av råden var fortfarande stadsfullmäktige och dess senat, dock utan att försöka sig på att fatta några mer omfattande beslut. Men vänsterradikalerna väntade sig inte att borgerskapet skulle vila på sina

Gatukampscen i Berlin: uppmarsch av beväpnade Spartakister.

1918

lagrar, och föreslog därför, att det kommunala parlamentet skulle avskaffas. Den 14 november antog arbetar- och soldatrådet följande tillkännagivande:

"Arbetar- och soldatrådet har övertagit utövandet av den politiska makten inom Bremens stadsområde. Senaten och stadsfullmäktige existerar inte längre. Bremens stadsområde utgör i fortsättningen en beståndsdel av den tyska folkrepubliken."

Denna artikel har sökt ge lite av bakgrunden samt beskriva arbetarrådens uppkomst i den tyska revolutionen. I nästa nummer fortsätter vi med att redogöra för arbetar- och soldatrådens samordning på 1:a rådskongressen 17 november 1918 i Berlin, samt hur revolutionen kom att gå under. Vi kommer också att följa utvecklingen i Bremen.

En tredje artikel som tar upp partiernas, fackföreningarnas och arbetarunionernas utveckling, inflytande och ställningstagande före, under och efter revolutionen är planerad.

"Perdix"

(1) Enligt Lenins teori om imperialismen, medförde de extraprofiter som de imperialistiska staterna hemförde från kolonierna, att man kunde "muta" en del av arbetarklassen.
Vinsterna från kolonierna möjliggjorde upprättandet av en avlönad byråkrati inom arbetarorganisationerna. Detta priviligierade skikt, arbetararistokratin, kom att utgöra grunden för reformismens framväxt.

Litt: Bock, Hans Manfred: Syndikalismus und Linkskommunismus von 1918-1923.
Från spartakism till nationalbolsjevism (Rådssocialisterna 1972).
Revolution und Räterepublik in Bremen (Suhrkamp 1969).
Die Rätebewegung I (Rewohlt 1971)
Schneider, Dieter/Kuda, Rudolf: Arbeiterräte in der Novemberrevolution.

"ARBETARMAKT - artiklar och ledare ur tidningen ARBETARMAKT 1972-73", heter den senaste pamflett som ARBETARPRESS givit ut. Den innehåller ett 25-tal artiklar, som omspänner vitt skilda områden från synen på parti-arbetarråd till artiklar om konsten.

Pamfletten är en bra sammanfattning av de idéer och teorin som lett fram till Förbundet Arbetarmakts bildande. Vi är medvetna om att inte alla artiklar är perfekta, *men* vi är också medvetna om att människors förmåga att tänka själva och dra slutsatser, utifrån teorier och egna erfarenheter, är ofrånkomligt större och viktigare än fastslagna dogmer. Det är i detta perspektiv pamfletten är viktig. Den går också bra att använda i studiecirklar som har utgångspunkten att själva komma fram till en ståndpunkt, utan att ha ett facit i slutet på studiecirkeln.
Kostar 5:-
C:a 95 sidor.
Beställ från ARBETARPRESS
Box 31134
400 32 GÖTEBORG 31
Pg. 88 66 51 - 9

SOMOZA-DIKTATURENS NICARAGUA

NICARAGUA: 139.700 km²; 1,8 milj. invånare 1968; 13 inv/km²; huvudstad: Managua, 262.000 inv.

Kamraten som intervjuas i artikeln vill förhålla sig anonym, då hon annars löper risk för förföljelser

Den nicaraguanska sandinistiska nationella befrielsefrontens uppmärksammade kidnapparaktion i slutet av december ställde plötsligt det lilla landet Nicaragua i världens blickpunkt. Under de dagar som den lyckade aktionen utspelade sig fick många upp ögonen för den brutala diktatur som under familjen Somozas ledning råder i landet.

Tidningen ARBETARMAKT har med anledning av aktionen ställt några frågor till en kamrat från Nicaragua som nyligen kom till Sverige.

1) Hur ser du på Somoza-diktaturen? Kan den betecknas som en fascistisk diktatur och vilka inhemska och utländska kafter stöder den sig på?

Jag anser att man måste beteckna den som en fascistisk diktatur. Det är sant att man håller sig med ett parlament och "fria" val, men inte friare än att familjen Somoza har kunnat hålla sig kvar vid makten i mer än 40 år. Förtrycket och terrorn mot oppositionella följer samma mönster som vi känner igen från andra diktaturländer av fascistiskt märke.

Den nu aktuella gerilla-gruppen har tagit sitt namn från gerilla-ledaren Augusto Cesar Sandino som mördades 1934 av den förste Somoza efter att på ett lömskt sätt ha blivit lurad till förhandlingar. Han sköts ned på öppen gata av Somozas polis och sedan har familjen fortsatt att hålla sig kvar vid makten med liknande metoder. På samma sätt har familjen också lagt under sig enorma landområden som sin privata egendom och en lång rad företag befinner sig också i deras händer. Regimens förnämsta stöd är naturligtvis den repressiva apparaten och den inhemska överklassen.

Relationerna med USA är mycket goda och säkert nödvändiga för Somoza för att upprätthålla sin makt. På 30-talet företog USA en invasion för att "upprätthålla ordningen och Somoza den äldre kom till makten till följd av denna aktion. Han hade faktiskt också ett visst folkligt stöd; han visade sig gärna ute bland folk och deltog i deras fester och aktiviteter. Den som röstade på honom i valet trakterades med en bit mat och en sup. Han genomförde också vissa reformer inom skolväsende och sjukvård. I själva verket fanns före hans tid inga skolor för de fattiga. Jag nämner detta därför att det är riktigt att inte bortse från att familjen Somoza fortfarande har ett visst folkligt stöd.

2) Hur ser du på möjligheterna att idag bedriva en motståndskamp inom landet?

Liksom i hela Latin-Amerika är vänstern splittrad och det förefaller som om gerillan arbetar ganska isolerad utan kontakt med arbetarna. På sistone har det emellertid förekommit flera stora strejker. Efter jordbävningen strejkade bl a textilarbetare, byggnadsarbetare och läkare. Det förefaller som om motståndsgrupper växte fram bland landets arbetare. Men att övergå till offensiva aktioner är naturligtvis mycket svårt. USA kommer aldrig att tillåta ett fritt Nicaragua så länge man kan hindra det.

Vad vänstern i Nicaragua framförallt måste göra idag är att undervisa och organisera folket samt att stärka kontakterna med revolutionära grupper och partier i hela Latin-Amerika. En framgångsrik revolution måste samordnas mellan olika länder, Nicaragua som en revolutionär ö är en otänkbarhet. Den sandinistiska befrielsefronten har vissa kontakter med Kuba, men det är mer än tvivelaktigt om Kuba vågar lämna någon aktiv hjälp i en revolutionär situation.

3) Anser du att gerillaaktioner kan vara ett effektivt medel för att mobilisera folket i kamp mot diktaturen, eller har dom mest som uppgift att rikta uppmärksamhet på missförhållandena och styrelseskicket?

Jag är naturligtvis glad att man har lyckats befria 14 politiska fångar, men annars tror jag att aktioner av det här slaget har ett mycket begränsat värde. Det är naturligtvis viktigt att rikta världsopinionens uppmärksamhet på förhållandena i Nicaragua (dom flesta svenskar tycks aldrig ha hört talas om Nicaragua) och då kan kanske sådana här aktioner ha en viss betydelse. Jag tror också att vissa revolutionära grupper kan hämta mod ur dessa händelser. Man har ju visat att man kan göra något mot Somoza. Men det finns också risk för att folket reagerar negativt och därigenom tar avstånd från hela vänstern.

Revolutionens verkliga hjältar är de som genom tålmodigt och hårt arbete, under ständig livsfara, undervisar, leder och organiserar folket och på så sätt skapar en bred revolutionär massbas förutom vilken ingen revolution kan lyckas. I Latin-Amerika kan två revolutionära vägar tillämpas.

Den första är att genom snabba, effektiva och framgångsrika gerillaaktioner skapa sig allt större förtroende, rycka med sig massorna och på så sätt bredda revolutionen. Men det måste vara framgångsrika aktioner annars faller människorna snart tillbaka i skräck och apati och böjer sig åter för förtrycket. Ett stort problem för gerillan är också kontakten med folket, det visar bl a Che Guevaras erfarenheter i Bolivia.

Den andra vägen är att genom hårt arbete, i ständig kontakt med folket, långsamt bygga upp en revolutionär massbas. Inga gerilla-aktioner av betydelse kommer då att företas förrän man har ett pålitligt stöd bland massorna. En sådan gerilla kan knappast besegras. Enda felet med den metoden är att det tar lång tid att bygga upp massorganisationen och att det är mycket riskabelt för dom aktiva.

President Somoza, Nicaraguras diktator

forts. fr. sid. 10

VART GÅR....

30 företag kärnan i kärnkraftindustrin

Asea-Atom	Lättvattenreaktorer av kokartyp, kärnbränsle	Stal-Laval Apparat AB	Kondensorer, tubvärmeväxlare
Westinghouse Monitor	Lättvattenreaktorer av tryckvattentyp (I samarbete med Westinghouse Power Co., USA)	Tekniska Röntgencentralen	Kontroller och besiktning, oförstörande provning
Stal-Laval Turbin	Turbiner	Ångpanneföreningen	D:o
Uddcomb	Reaktortryckkärl, interna delar, ånggeneratorer	Uddeholm	Rostfri plåt
Alfa-Laval	Plattvärmeväxlare	Vattenbyggnadsbyrån	Projektering
Asea-LME Automation AB	Datorutrustning	Svenska Maskinverken	Rörsystem bl a
Avesta Jernverk	Rostfritt valsat material, tankar, tryckkärl, styrstavsledrör	Metalo Verkstad	Interna delar t ex härdgaller
AB Bofors	Interna delar t ex fuktavskiljarstammar, rörformade komponenter	Nordiska Värme Sana	Installation av rörsystem
Esroc	Cement och byggnation	Saab-Scania	Ventiler
Grängens Nyby	Tunnplåt, rostfria rör, tuber o m	Sandvik AB	Rostfria rör, kapslingsrör till bränslet, ånggeneratorrör
AB Kollin & Ström	Ångseparatorer, tankar	Asea	Generatorer, kontrollutrustning, kranar, traverser
Sonesons Pumpindustri	Centrifugalpumpar	Wedholm AB	Rostfria tankar
		Atlas Copco	Kompressoranläggningar
		Hedemora Verkstäder	Bränslehanteringsutrustning
		Liljeholmens Kabelfabrik	Kablar
		Bulten-Kanthal	Precisionsgjutgods
		AB Luftkonditionering	Ventilationsutrustning

En inhemsk bas är oundgänglig för de tunga bitarna i svensk kärnkraftsindustri. Den garanterar för utländska köpare av svensk kärnkraftsteknologi, en kontinuitet i produktionen genom "service efter köp".

till den. Att inrikta alla krafter på att övertyga riksdagsmännen att förstå hotet mot miljön och människans framtid kommer därför inte att leda till några större resultat. Vi får inte luras till att ta ansvar för den kapitalistiska ekonomin, men vi måste ta anvar för miljön och göra det på så sätt att vi kämpar mot den miljöförstöring som kapitalismen orsakar. Det är inte vi som ska betala den, det är företagen. Det är inte vi som ska presentera alternativa möjligheter till en fortsatt expansion. Det är inte dialogen med makthavarna som kommer att leda till socialismen, utan det är den självständiga kampen.
Vi måste kämpa mot kärnkraften för att den kommer att försvåra möjligheterna att genomföra socialismen.
I kampen måste vi använda medel som avslöjar riksdagens verkliga intressen, inte medel som vädjar till riksdagen. Att utnyttja de motsättningar som finns inom pariterna, mellan delar av socialdemokratin och storfinansen, måste också göras, men det får inte bli ett huvudmål. Det är inte inom parlamentarismens ramar som segern nås.

VÄRLDSSVÄLTEN

Svält ! Överbefolkning !
Svarta tidningsrubriker ger oss dåligt samvete vid julborden och får oss att ge några kronor till Röda Korset.

Men vad är egentligen svälten ? Tidningarna förklarar sällan eller aldrig *varför* svälten existerar.

Försöker man lura oss ? Ja, vi anser det. Hälften av världens befolkning svälter eller är felnärd. Det stämmer. Men beror det på *överbefolkning*, som man försöker få oss att tro ?

FINNS DET FÖR MÅNGA MÄNNISKOR?

Holland är ett av världens mest tättbefolkade länder. Har vi någonsin hört talas något om överbefolkning där ?

Nej, det är inte för många människor på den här planeten. Resurserna att ge en dräglig tillvaro för alla är *inte* för små. Om alla rikedomar i världen tillföll dem som framställer dem, skulle man fort få bukt med svälten.

Men så sker inte. Istället ligger det till så, att finansherrar, aktieägare, direktörer och deras lierade världen över (främst i de industriellt utvecklade Västeuropa och USA) lever högt på dom rikedomar som skapas i de s k "u-länderna".

Så låter det dock inte i våra massmedia eller skolböcker. Där döljer man svältens orsaker med diverse argument, exempelvis lögnen om att världen lider av överbefolkning.

ÄR MAN FATTIG FÖR ATT MAN ÄR DUM?

Ett annat sätt att försöka hindra oss att se svältens verkliga orsaker är "fiffighetslögnen". Enligt många borgare är det enda som behövs för att få rikedom att man är förslagen, fiffig, klok, duglig och flitig. Konsekvensen av detta blir att de svältande massorna är de mest lata, dumma, odugliga och tröga på vår jord.

En mer sofistikerad variant på samma teori är den om "know-how", vetahur. Eftersom kapitalisterna i de rika länderna "vet hur" så skickar de tekniker. Dessa teknikers verk utnyttjas sedan främst av kapitalisterna i det fattiga landet som i sin tur är underhuggare till det rika landets kapitalister, som tar hem mest. Ofta tvingar man de fattiga länderna att i utbyte mot teknikerna köpa upp överskottsvaror som man inte behöver men som kapitalisterna vill bli av med. Det finns de mest absurda exempel på detta, som att länder som knappt har något utvecklat elnät, tvingats köpa upp mängder med färg-tv-apparater.

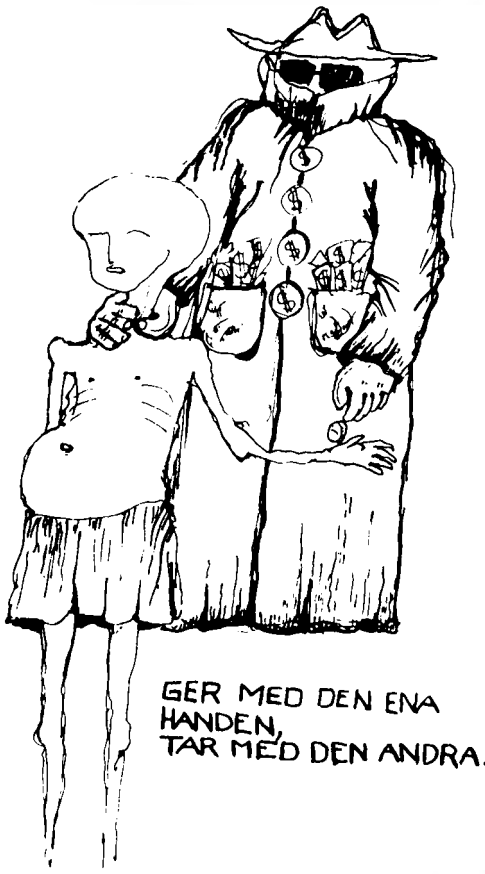

STOREBROR VET HUR

Borgarnas teorier om överbefolkning och know-how har sin grund i en förmyndarmentalitet som i sin tur har sin grund i kapitalets vinstintressen.

Imperialismen prackar utifrån på de fattiga en massa saker utan att ta hänsyn till dessas verkliga förutsättningar och behov.

Exempelvis öser man ut preventivmedel över Indien och ger radioapparater till dem som steriliserar sig, utan att tänka ett ögonblick på, att många barn är det enda sättet för en fattig indier att kunna överleva när han/hon blir äldre.

Ja, u-hjälp överhuvudtaget är ett uttryck för denna mentalitet. Att tro att de fattiga länderna inte skulle kunna skaffa fram mat själva, vilket de *skulle kunna* om det inte var så förbannat *lönsamt* för kapitalisterna att ha den tredje världen som ett slags skafferi åt i-länderna. Man tvingar de fattiga länderna att specialisera sig på ett fåtal produkter för export. Detta gör dem helt beroende av världsmarknaden och enormt känsliga för konjunkturväxlingar och missväxt.

SKA VI HA DÅLIGT SAMVETE?

Hälften av världens befolkning hålls nere i undernäring och svält.
Miljoner riskerar obotliga hjärnskador på grund av vitaminbrist. Miljoner riskerar att gå under i sjukdomar som vore enkla att undvika bara det fanns pengar.

Jämfört med situationen i de fattiga länderna har vi det bra i Sverige. Ska vi då känna dåligt samvete för att vi kan äta oss mätta och kan gå på bio och köpa grammofoner?

Många försöker få oss att känna oss medskyldiga till svälten och ge pengar till Röda Korset och ardra skumma s.k. "hjälporganisationer".

Men det är hyckleri.
Mellan Pakistan och Sverige är det många hundra mil men miljonärernas armar räcker till.
Sveriges arbetare har mer gemensamt med de svältande massorna än med de högt uppsatta finansherrar som finns inom vårt lands gränser. Ökad hets på svenska fabriker - ökad svält i Pakistan - de stora pengarna håvas in av samma klass - *Kapitalistklassen* .

Vi ska inte blunda för Rädda Barnens bilder på svältande barn.
Men vi skall svara!
Det är inte vi som har skapat svälten. Det är kapitalismen! Vi kan inte med våra surt förvärvade slantar avskaffa svälten. De svältande är bestulna på de rikedomar de skapat genom sitt arbete. Det är arbetarna i Sverige också. Och det är dom rikedomarna vi skall ta tillbaka! Först då kan den effektivaste solidaritet och understöd skapas.

SLUTSATS

Industriländerna tar med ena handen, ger med den andra och beklagar.
Klyftorna ökar.
Vad vi beskådar i Afrika, Asien och Latinamerika är historiens största massmord.
Det finns inte för många människor.
Det finns för många kapitalister.

Och kamrat, några ord på vägen:
"Bästa sättet att visa oss solidaritet är att ni börjar slåss mot imperialismen i Europa, i ert eget land.Att sända oss medicin är också bra - men det kommer i andra hand. Det kan jag förresten lova, att tar ni till vapen mot imperialismen i Europa då skall vi sända er lite medicin också."
(Amilcar Cabral i PAIGC, Guinea-Bissau)

KF & LM

Massmedia och skolornas läroböcker ger inga vettiga svar på vad svälten beror på. Men om man kastar läroböcker och turistbroschyrer åt sidan för några ögonblick och tar en titt bakom kulisserna kan man upptäcka en hel del.

LATINAMERIKA

Här odlas kaffe och tobak på de bördigaste jordarna. För export. När man inte får sålt allt till tillräckligt höga priser bränner man tonvis. Folket svälter. Några blir rika.

Även grönsaker odlas. För export. Sen skickar mottagarländerna, Sverige m fl , överskottsvete och andra överskottsvaror dit.

CHILE

I Chile fångas mycket fisk, och fisk innehåller protein. Problemet tycks enkelt, men ack nej. Fisken äts inte upp i Chile. Fångsten säljs till industriländerna och blir hund och grismat.
Folket svälter, de behöver proteinet.

BRASILIEN

Människor får jord av regeringen. Låter humant och fint. Men jorden visar sig vara så gott som obrukbar. Regeringen har alltså visat god vilja, gjort vad den kan.

Vad den förtiger är att de stora jordägarna har kvar sina enorma arealer av bördig jord och fortsätter att förtrycka befolkningen. Jorden de fattiga fick ligger i Mato Grosso, ett urskogsområde. Så istället för att vara beroende av Bolaget är den fattige nu beroende av lastbilen som fraktar hans varor genom urskogen, den enda kontakt han har med yttervärlden.

Men lastbilen är också Bolagets !

INDIEN

Folk svälter ihjäl på gatorna. Limousinerna väjer för dem. För alla svälter inte i Indien. Det finns rika här. Det odlas nämligen jute på de bördigaste jordarna. Jute kan man inte äta. Jutet blir till tyg som säljs till industriländerna.

Nån gjorde en bra affär. Men vem ?

SENEGAL

Torka ! Alltså finns det inget vatten. Men det finns det visst det ! Man har vetat om det sen 1920 ungefär, alltså i 50 år ! Men inget har gjorts för att med tekniska medel komma åt det.

Nu har USA och Frankrike kommit på vad man kan odla. Man odlar jordnötter !! Hela Senegals ekonomi hänger nu på dessa jordnötter plus en del grönsaker, allt för export. Grönsakerna odlas i ranchер. Dessa gröna öar är inhägnade och utanför svälter folk ihjäl.

Vem har rätt till den bevattnade jorden ?

Vems är den "gröna revolutionen" ?

ALLA VINSTER ÄR "ÖVERVINSTER"!

Sossarna gillar som bekant att bunta ihop de s k borgeliga partierna mot den yttersta vänstern. C+fp+m och "vänstern" är ju samma löss i den blågula folkhemsfanans veck. Beskyller sossarna för korporativism, klankar på facket, o s v. Dom borgeliga partierna ylar om korporativism därför att deras främsta väljarunderlag är småborgare och deras allierade, och den nuvarande sossepolitiken gynnar monopolkapitalet och missgynnar småkapitalet. Dom ogillar facket därför att om det inte fanns något fack alls skulle arbetarna vara än mer rättslösa än nu. Den kritiken har de "borgerliga" partierna riktat mot fackföreningarna sen deras begynnelse. Denna kritik blandar sossarna ihop med den marxistiska analysen av Sverige som en stat med korporativa inslag och med en marxistisk analys av fackföreningarna, enligt vilken fackföreningarna kritiseras för att de inte kan försvara arbetarnas intressen tillräckligt, och alltså måste överskridas.

TOKVÄNSTERJÄVEL I DN

I dessa yttersta dagar framkommer än fler bevis för den gigantiska "höger-vänster-konspirationen", nu senast i samband med sossarnas utspel om "övervinsterna". Gråsossarna (eller ska vi säga brunsossarna?) på Metallarbetarens redaktion har arbetat en tid framöver med att upplysa sina läsare om vilken tokvänsterjävel och skäggapa som sitter och skriver om aktiemarknaden i Dagens Nyheter. Karlen ifråga heter Sven-Ivan Sundqvist och om man ska döma efter ett foto av densamme i börsspalten är han skägglös och i medelåldern.

Vad har denne börskommentator skrivit som avslöjar honom som en notorisk vänsterinfiltratör?

Han påstår helt enkelt att sossarnas förslag att "kapa övervinsterna" är till nytta för storkapitalet.

Så här skriver han i DN den 10.11. 1974:

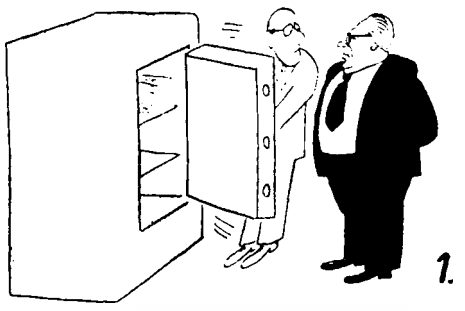

"Sträng har med lagförslaget elegant och oförskämt punkterat övervinstballongen"... Så elegant och effektivt att man egentligen misstänker att vad vi nu bevittnar är ett välregisserat skådespel för folket..." Mer "tendensiöst", mer "konspiratoriskt" eller vad nu sossarna brukar beteckna vänsterjournalistiken, kunde vi faktiskt inte ha uttryckt det på vår egen ledarsida.

STÖDER MONOPOLKAPITALET

Sundqvist konstaterar inledningsvis att Strängs förslag till kapning av "övervinsterna" är "djupt osolidariskt". Inte osolidariskt mot arbetarna, det är inte det det gäller här, utan osolidariskt mot de mindre bärkraftiga företagen. "Expansiva och redan lönsamma företag med stort investeringsbehov till och med tjänar på förslaget", skriver han. "Familjeföretag och andra företag som redan nu har lönsamhetsbekymmer kan få nådastöten".

Detta överensstämmer till punkt och pricka med vår analys av socialdemokratins roll i det kapitalistiska Sverige, med dess förhållande till kapitalet. Den ledande fraktionen inom den svenska borgarklassen är monopolkapitalisterna, och det är den som sossarna med förvånansvärd konsekvens och ihärdighet har backat upp under hela efterkrigstiden. Intet att undra på att kapitalets koncentration här i landet söker sin like i hela världen, att småborgarklassen snart är en antik företeelse vars sista överlevande representanter förmodligen kommer att plockas in på Skansen. När småborgarna klagar över att sossarna försöker krossa dom med skattelagstiftning och andra åtgärder, så har dom fullständigt rätt. Och varför traktar då socialdemokratin efter småborgarnas

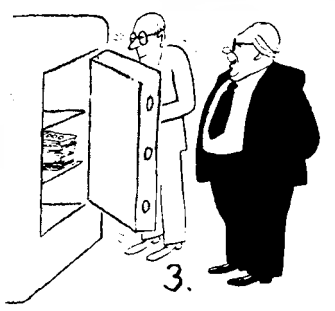

liv samtidigt som dom gynnar monopolkapitalet? Är dom mutade allihop av Wallenberg? Nej, så enkelt ligger det inte till. Förklaringen ligger i att sossarna har goda ekonomer, som har förstått att i ett kapitalistiskt samhälle är den enda möjligheten att höja arbetarnas löner att se till att den ekonomiska tillväxten fortsätter att slå nya rekord. För att arbetarnas tårtbit ska bli större måste hela tårtan bli större, med andra ord. Alternativet är att ta kamp mot kapitalet för att öka arbetarnas andel av tårtan, men det har aldrig sossarna vågat sig på, förmodligen av fruktan för att de radikala krafterna inom arbetarklassen skulle vinna sympatier om strejkaktiviteten vore högre än vad den har varit sen 1945.

STÖRRE TÅRTBIT MED MONOPOLKAPITALET

Om hela tårtan måste bli större för att arbetarnas tårtbit ska bli större, hur ska man då bära sig åt för att få en större tårta? Jo, man satsar på den fraktion inom borgarklassen som är mest expansiv, och det är monopolkapitalet. De redan expansiva företagen måste bli än mer expansiva, dom måste ut och fajtas på den internationella marknaden, men hur ska dom kunna få en ställning utanför rikets gränser om dom inte redan har en fantastisk ställning när hemma? Det är inte lätt, men sossarna har funnit på råd: Om man ökar monopolföretagens andel av marknaden i Sverige, så blir dom tillräckligt starka på hemmaplan för att kunna hävda sig också i den internationella konkurrensen. För att öka sin andel av hemmamarknaden måste de lägga under sig eller slå ut dom mindre företagen, småborgarnas och dom "vanliga" borgarnas företag. Och det är här som socialdemokratin står redo att med skattepolitik och andra arrangemang hjälpa monopolkapitalet i detta dödgrävararbete. "Allt sker ju i tillväxtens intresse, eller hur? Vi tänker ju bara på våra kära arbetare". Det är ungefär kontentan av sossarnas argumentation för sin näringspolitik.

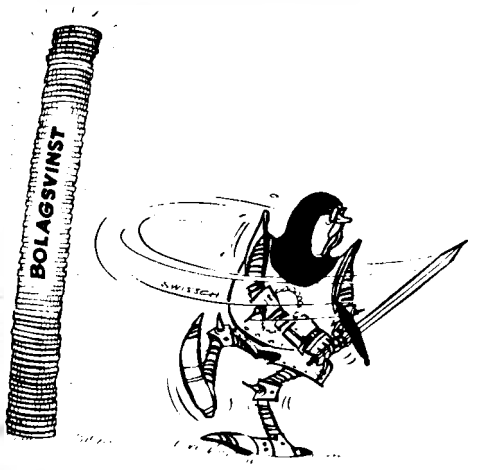

Resultatet av sossarnas skenfäktning.

FRÄCKA UTSPEL

Strängs förslag till "kapning av övervinsterna" är den senaste konsekventa åtgärden i en rad utspel som har till syfte att ytterligare backa upp monopolkapitalet, och den är desto fräckare som man dessutom går ut och yrar om att det är fråga om att minska kapitalets profiter (som man av någon obegriplig anledning döpt om till "övervinster" - alldeles som om det skulle finnas "undervinster" eller "normalvinster", dvs. en för arbetarklassen acceptabel profitnivå och utsugningsgrad).

INNEBÖRD

Men vad går Strängs förslag ut på då, frågar sig den oinitierade läsaren otåligt.

Närmare bestämt att 15 procent av företagens vinst ska avsättas till en "särskild investeringsfond". På en vinst på hundra miljoner blir det alltså femton millioner, som är avdragsgilla vid beskattning. Till detta kommer ytterligare ett påhitt, nämligen "miljöfonden", till vilken 20 procent av vinsten ska avsättas. Även dessa tjugo miljoner är avdragsgilla. Om samma företag dessutom avsätter 40 miljoner till den gamla sortens investeringsfond, så är vi uppe i summa summarum 75 avdragsgilla miljoner. Skattesatsen är femtiofyra procent, vilket innebär att den totala skatten blir 13,5 miljoner istället för 54 miljoner. Men vad som blir över till aktieägarna efter skatt blir lik förbannat mindre. Nu får man ju betala in 75 miljoner till olika fonder plus 13,5 miljoner i skatt, d v s sammanlagt 88,5 miljoner på en vinst på 100 miljoner. Det är ju trots allt mer än 54 miljoner. Jovisst, men vad ska dom här fonderna användas till? Ska stålarna bara ligga och mögla i ett kassaskåp? Nej, visst inte! Dom ska ju användas för investeringar i industrin! Sven-Ivan Sundqvist uttrycker det så här:

"Dagen därpå (efter det att man betalat in stålarna, vår anm), den 1 april för att vara riktigt elak, kanske ett brev ankommer till regeringen med följande ordalydelse:

Till finansminister Gunnar Sträng,

Som framgår av bifogade utredning har vi i vårt företag investeringsplaner på 200 miljoner kronor per år de närmaste fem åren. För 1975 ligger vår investeringsplan på 300 miljoner kronor.

Igår betalade vi in 70 miljoner till riksbanken för den särskilda investeringsfonden. Idag anhåller jag om att få ut dessa medel från riksbanken.

De anställdas yttrande över våra investeringsplaner bifogas.

Högaktningsfullt
Erik Sundblad
VD i Stora Kopparberg"

"Säger han ja, får företaget i vårt första exempel (d v s det med 100 miljoner i vinst, vår anm) får företaget i vårt första exempel så snart byråkratin malt färdigt 15 milj kr tillbaka eftersom de används till omedelbar avdragsgill nedskrivning av de föreslagna investeringarna. Nettoeffekten blir att företaget får skriva av 15 milj med en gång i stället för på fem år om investeringarna gällt maskiner, alternativt 25 år om det gällt byggnader".

Ju snabbare en investering får skrivas av, desto bättre för företaget. Om de 15 milj kr kan användas till nedskrivning på byggnader (som traditionellt avskrivs på ca 25 år) tjänar företaget mer på lagförslaget än om de 15 milj används till maskiner (som skrivs av på fem år). Men i båda fallen är en omedelbar nedskrivning fördelaktig.

VINST 10 PROCENT

En räntetabell ger vid handen att vid 10 proc kalkylränta tjänar vårt företag ovan 1,8 milj kr efter skatt om det gäller en byggnad. *För varje milj avsatt till investeringsfonden tjänar alltså företaget i detta exempel minst 100000 kr.* Så bra är det alltså att omedelbart få skriva av i stället för att hålla på i fem alternativt 25 år med avskrivningar!"

"Ingen sansad företagsledare i ett expansivt storföretag kan gå emot det framlagda förslaget. Ekonomiska skäl talar snarare för att SAF:s VD Curt-Stefan Giesecke skulle ta med sig en manstark delegation av framgångsrika industrichefer upp till Sträng och begära att av lojalitet med LO och landet bör den föreslagna procentsatsen för deras del höjas från 15 till 30 procent."

Så långt Sven-Ivan Sundqvist.

»För oss är inga vinster skäliga — för oss är alla vinster övermaga.»

Vi väntar nu bara på att sossarna hittar på en ny fond, som innebär att 100 % av vinsten går till diverse olika investeringsfonder, varpå hela rasket går tillbaka nästa dag plus en sådär trettio miljoner som "kompensation" för 24 timmar. Sålunda läggs hela skattebördan på löntagarna, Palme går fram och drar av ett nummer om "ett stort framsteg för arbetarrörelsen", och allt går sin gilla gång i konungariket Sverige.

MARAT

VART GÅR ALL ENERGI?

Debatten om hur energipolitiken i Sverige skall utformas har lett till ett ifrågasättande av vilka behov som den alltmer energikrävande teknologin egentligen tillfresställer. Kapitalismen förfogar idag över en teknologi som kan få så stora konsekvenser för människor och natur att själva livet hotas. Den industriella processen har blivit ett hot mot sina egna förutsättningar och också för livsförutsättningarna för det mänskliga samhället.

Allt fler börjar ifrågasätta den mekaniska uppfattningen om det materiella framåtskridandet som spelat en så avgörande roll i det marxistiska tänkandet. Produktivkrafternas utveckling är ingen naturlag som obönhörligt driver teknologin framåt på det för mänskligheten bästa sättet. Kapitalismens deformerade produktivkrafter är redan ett hot mot framtiden och därmed också mot det framtida kommunistiska samhället.

Två böcker som tar upp de här frågorna har kommit ut under hösten: Energi-inte bara en fråga om teknik, utgiven av centrum för tvärvetenskap vid Göteborgs universitet och Lågenergisamhälle-men hur?,där Energigruppen i Alternativ stad står som författare.

VART GÅR ALL ENERGI?

I kapitlet Energin och strukturomvandlingen försöker man i boken Energi-inte bara en fråga om teknik, göra en kartläggning av vart energiökningen under efterkrigstiden gått.

Det som har slukat mest energi i Sverige under efterkrigstiden är den kapitalistiska strukturomvandlingen. Det innebär kapitalismens anpassning från lokala marknader till internationella marknader, från småindustri till storindustri. Strukturomvandlingen har medfört större fabriker, högre arbetstakt, ökad urbanisering, ökad arbetslöshet i vissa landsändar, industrialisering av livsmedelsproduktionen, längre frakter, längre arbets- och serviceresor. Socialdemokratin har stött denna omvandling och på så sätt bidragit till att stärka den kapitalistiska industrin i landet,

Under perioden 1947 till 1970 ökade bränsleförbrukningen i Sverige ca 2,5 gånger och elenergianvändningen nästan 4 gånger. Industrin stod i första fallet för 43 procent av ökningen och i andra fallet för 59 procent.

Boken gör också en analys över vilka branscher som krävt den största energiökningen. Metallindustrin och massa- och pappersindustrin står här för den största ökningen följd av verkstadsindustrin och den kemiska industrin.

Massa- och pappersindustrins ökning ligger till en mycket stor del på exportsidan. En annan stor del utgör ökningen av förpackningar som blivit nödvändiga genom ett annat distributionssystem och reklam och dyl.

Det går att konstatera att den del av energökningen som har att göra med ökningen av den enskildes standard är rätt liten.

När det gäller transportsektorn står privatbilismen för den största ökningen. Persontransporterna på bussar, tåg och spårvagnar har knappast ökat alls. Av bilresorna räknar man med att ungefär hälften är arbetsresor, en fjärdedel serviceresor och en fjärdedel fritidsresor. Behovet av långa varutransporter har ökat som en direkt följd av strukturrationaliseringen eftersom produktionen inom industrin skall täcka allt större marknader.

Den ökade energianvändningen under efterkrigstiden har alltså bara till en liten del att göra med någon standardhöjning. Största delen har gått åt till att täcka industrins behov. Människor har genom strukturrationaliseringen varit tvungna att anpassa sig till andra livsbetingelser som är mer energikrävande men som kanske inte så mycket har att göra med tillfredsställandet av mänskliga behov. Den snabba energiökningen som just är en följd av strukturrationaliseringen visar att kampen om makt och marknader mellan olika finansgrupper kräver allt större insatser. Tekniken blir här ett medel att suga ut natur och människor i en tidigare aldrig skådad omfattning. Det omfattande behovet av energi i framtiden visar att kampen om marknader kommer att kräva ännu snabbare omställningar av produktionsapparaten och ett större behov av att använda den senaste teknologin för att kunna hänga med.

Mot denna utveckling har Energigruppen i alternativ stad försökt skissa ett samhälle i balans med naturen uppbyggt på att tillfredsställa människors behov där inte produktionen blir ett egenvärde.

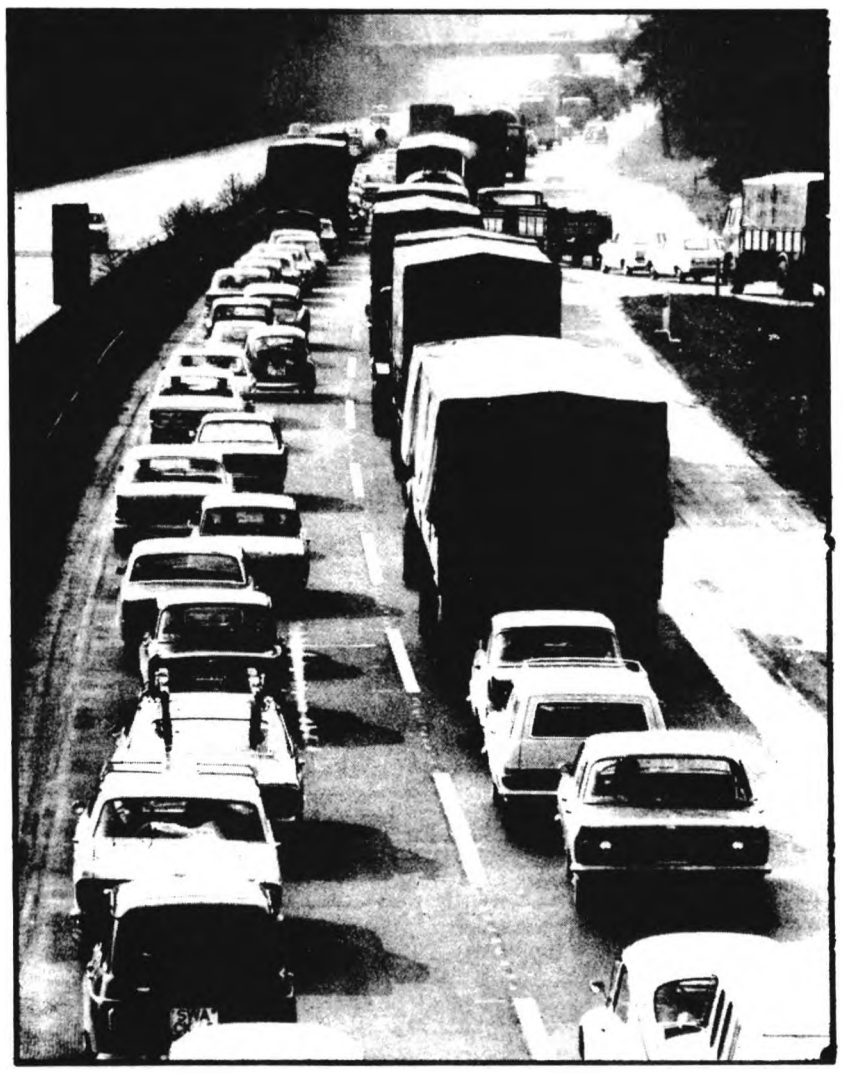

HUR SKALL ETT LÅGENERGISAMHÄLLE SE UT?

I boken Lågenergisamhälle - men hur? har energigruppen försökt konkretisera hur detta lågenergisamhälle skall kunna utformas. Vägen dit delar de in tre etapper.

Den första etappen för att spara energi innebär en förändring av uppvärmning och isolering ev bostäder. Ett intressant exempel på en uppfinning som kan användas för uppvärmnings - och ventilationsbruk är värmepumpen: Den kan jämföras med ett kylskåp. Den pumpar in den av solen uppvärmda luften i husen. Jämfört med elektriska element går det bara åt hälften så mycket enegi att värma upp ett hus med värmepump.

Den andra etappen innebär tillvernig av mer långlivade produkter, färre engångsförpackningar, kraftigare satsning på kollektivtrafiken och en planering av exporten så att den bara motsvara importen av de varor vi verkligen behöver. Energigruppen går igenom olika industrier för att se vilka besparingar som kan göras. Inom massaindustrin som är den största förbrukaren av energi finns det t.ex. alternativa produktionsmetoder där enorma mängder energi kan sparas.

I etapp tre skall produktionen göras mer lokal och mångsidig. Råmaterial tas i ökad utsträckning på platsen och försörjer främst den lokala befolkningen. En medveten kamp måste ständigt föras mot arbetsdelningen. Makten i samhället innehas av arbetarråden. Genom att prduktionen är inriktad på att försörja lokala behov i så stor utsträckning som möjligt och med lokala resurser minskar riskerna för maktmissbruk i det framtida lågenergisamhället.

Lågenergisamhälle-men hur? är en inledning på en diskussion som länge har varit nödvändig inom vänstern. Hur skall det socialistiska samhället se ut? Man får dock kanske bara se det som en inledning. Några rekommendationer om hur kampen skall föras för att nå dit ger inte boken. I de tre etapperna till ett lågenergisamhälle sägs inte klart om man anser att etapp ett och två är genomförbara inom ramen för kapitalismen. I så fall är man nog lite väl optimistisk om möjligheterna att styra kapitalismen. Ett lågenergisamhälle kommer att innebära en befolkningsomfördelning i landet anpassad till de nya förutsättningarna för produktion. Därför kanske det är dumt att dela etapperna så strikt, då det är onödigt att isolera hus som sedan ingen kommer att bo i. Kostnaderna för bättre husisolering kommer med all säkerhet också att övervältras på hyresgästerna. Det är inte alls säkert att besparingsåtgärder när det gäller energin under kapitalismen är ett steg på vägen mot det socialistiska lågenergisamhället.

VAD ÄR MÖJLIGT UNDER KAPITALISMEN ?

Efter att ha konsterat att det går att spara energi utan att sänka standarden och att kapitlaismen på många sätt skapar en arbetsdelning som inte är önskvärd ur mänsklig synpunkt uppstår frågan vilka möjligheter det finns till förändring. Ligger det som lagbundenhet i kapitalismen att det ständigt drivs fram en ökad energiförbrukning och specialisering? Hur tänjbart är systemet när det gäller att anpassa sig till akuta miljöbehov och opinionen?

Under hela den kapitalistiska utvecklingen har luft och vatten setts som fria nyttigheter, som det har stått varje företag fritt att ta så mycket som helst och förorena hur mycket som helst. Att stoppa föroreningar kostar pengar vilket försvårar företagens konkurrensmöjligheter så länge det inte görs överallt. Genom bidrag och skattepolitik har staten försökt få företagen intresserade av att stoppa de värsta föroreningarna. Det ändrar dock inte produktionen i grunden utan är endast en krusning på ytan. Staten har också fått uppgiften att vårda kapitalismen i landet. Det gäller att skapa ett trivsamt klimat där det genom riklig tillgång på energi och lönsamma investeringsobjekt blir möjligt för företagen att klara sig bra i den internationella konkurrensen och även kunna expandera nationellt.

Ett fortsatt slöseri med energi och råvarutillgångar är därför att vänta under nuvarande samhällsförhållanden. En kraftig opinion mot kärnkraften och energislöseriet har gått samman i Aktionsgruppen Stoppa Kärnkraften. De har samlats kring parollerna: Stoppa kärnkraften, Nej till energislöseriet, För ett resursbevarande samhälle. Vilka möjligheter är det att få igenom dessa krav under kapitalismen?

Att helt stoppa kärnkraften skulle få som konsekvens att industrin skulle missa en massa investeringsobjekt och det skulle bli en tillbakagång inom en mängd industrier med åtföljande arbetslöshet som följd. Att disponera över billig energi och mycket energi kommer att innebära strategiska fördelar för företagen i framtiden. Kapitalismen har alltid byggt sin expansion på vissa uppfinningar allt-ifrån vävstolen och ångmaskinen till bilismen och kapitalvarorna. Den tillbakagång som märks både i Europa och USA beror mycket på att marknaderna för just dessa varor är mättade. Det är här nödvändigt att få nya uppfinningar att skapa en expansion kring. Kärnkraften passar här mycket bra. Eftersom det är statens uppgift att samordna och skapa förutsättningar för att ekonomin och de enskilda företagen ska fungera ligger det inte i riksdagens intresse att säga nej till kärnkraften.

När det gäller parollen Nej till energislöseriet såg vi tidigare att själva strukturomvandlingen har tagit den största delen av energiökningen under efterkrigstiden. Vissa industrier kommer säkert att gå in för mer energisnåla metoder i framtiden om det är lönsamt. Regeringen har redan svarat på denna paroll genom att starta ett reklamjippo om att minska den personliga energiförbrukningen som bara står för en bråkdel av den totala energikonsumtionen. På detta sätt försöker staten vända ifrågasättandet av samhället till ett ifrågasättande av de personliga vanorna. Härigenom tappar parollen sin effekt och dessutom rycks initiativet från Stoppa kärnkraftrörelsen. Det är på detta sätt detta krav kommer att sugas upp. Någon mer genomgripande förändring av energiförbrukningen till det lägre är inte att vänta då strukturrationaliseringen är kapitalismens sätt att omforma sina positioner med avseende på produktion och lokalisering.

För ett resursbevarande samhälle är en paroll vars konsekvenser egentligen strider mot det kapitalistiska systemet. Det är ju själva slöseriet som företagen tjänar pengar på. Parollen är dock så allmänt formulerad att den är en klar inbjudan till makthavarna att överföra en *politisk* diskussion till en *teknisk* diskussion. Diskussionerna kring denna fråga kan lätt skyla över motsättningarna i samhället i stället för att avslöja dem.

TRO INTE PÅ RIKSDAGEN!

Mycket talar för att regering och riksdag som förvaltare av den kapitalistiska ekonomin inte kommer att stoppa kärnkraften. De kommer att utnyttja alla möjligheter att splittra och avleda rörelsen mot kärnkraften och genom skeneftergifter få det att verka som att någon hänsyn tas

FORTS. SID. 7

DEBATT:

I förra numret av Arbetarmakt gjorde Tommy Rander en analys av Bl a den progressiva musikrörelsen och skivbolagen MNW och Silence. Här följer en reaktion från Leif Nylén som arbetar med MNW (Musikbolaget Waxholm).

Tommy Randers artikel i Arbetarmakt om musikrörelsens utveckling innehåller en del resonemang om MNW:s roll och framtid, som är grundade på felaktiga faktauppgifter.

1. Tommy Rander påstår att MNW:s produktion måste "bära" 10 anställda personer och insinuerar att dessa 10 skulle utgöra en för musikrörelsen hämmande "byråkrati". Det är riktigt att på MNW arbetar ca 10 personer. Men inte på heltid. Sammanlagt (studion och kontoret) rör det sig om 6 heltidstjänster (grundade på likalönsprincip). 3 tekniker arbetar på heltid i studion, med inspelning,underhåll, teknisk utveckling - jag har svårt att förstå, hur man rimligen kan betrakta deras arbete som "byråkrati".

2. Tommy Rander påstår att MNW "begärt att Hoola skall spela in en skiva för att MNW behöver pengar". Det är en absurt osann uppgift. För det första är MNW:s ekonomi inte på minsta vis ansträngd. För det andra skulle vi inte ens i ett ansträngt ekonomiskt läge bedöma och ge ut musik efter dess potentiella lönsamhet.

När det gäller Hoola kommer vi också fortsättningsvis att ta ställning till det konstnärliga och politiska innehållet i deras musik.

Sen för Tommy Rander ett mera allmänt resonemang om musikrörelsens skivproduktion. Den måste decentraliseras, menar han. MNW och Silence får inte växa till "oöverskådliga jättar". Tvärtom - i takt med att produktionen decentraliseras får "MNW monteras ner till rimlig storlek", enligt Rander.

Att skivproduktionen decentraliseras är en lika glädjande som nödvändig utveckling. Men så vitt jag förstår beror den dynamiken i musikrörelsen, på att kraften ökar, på att på att bredden blir större. Det är som ett uttryck för den utvecklingen, som skivutgivningen växer och decentraliseras. En decentralisering som bara innebär att den nuvarande utgivningen från MNW och Silence styckas upp i regionala småbitar tror jag varken är aktuell eller särskilt mycket värd.

Vad som skall monteras ner är inte MNW, utan den maktposition som MNW och Silence ofrivilligt haft inom musikrörelsen. Makten har tvingats på oss av att vi har varit så pass ensamma. Men snart är vi många självständiga, kommersiellt oberoende enheter, som tillsammans kan ge uttryck för musikrörelsens konstnärliga rikedom och politiska medvetenhet.

Leif Nylén

SVAR TILL LEIF NYLÉN

1. Ordet byråkrati satte jag inom citationstecken för att påvisa att man inte borde ta termen alltför bokstavligt, även om MNW:s personal i förhållande till producenterna av musiken - spelarna - på sätt och vis utgör en byråkrati. Inte heller påstod jag att bara för att MNW "bär" tio personer, dessa tio automatiskt skulle utgöra nåt hinder för utvecklingen.

Leif Nylén, som är en intelligent person, borde ha kunnat förstå vad jag skrev: Om det uppstår flera skivbolag, och om de är geografiskt spridda, så är det naturligt för spelarna att spela in närmast hemorten. Så säger dom också när man talar med dom. Och undra på det,det är ju spelarna som ligger bakom de nya bolag som håller på att uppstå.

När en rad av dess kommersiellt sett starkaste kort föredrar att spela in "hemma" *kan* MNW:s stora personal bli en hämsko.

Det är ju ett faktum att den i princip lever på avkastningen av spelarnas musik. Om den avkastningen blir mindre men MNW fortfar att vara tio personer, så är risken för hårda lönsamhetskrav överhängande. Och *då* blir MNW en konserverande faktor. Eftersom utvecklingen går mot flera,lokala bolag ansåg jag att det var dags att diskutera - och varna för - tendenser hos MNW och SAM m.fl.

2. Tyvärr är det nu så att en representant för MNW yttrat detta. Till Hoola. Vilket bara visar att alla på MNW inte är lika ideologiskt begåvade som Leif Nylén.

Förhållandet mellan produktion och personalstyrka kan knappast MNW komma ifrån, ialla fall inte som bolaget opererar på en kapitalistisk varumarknad. Och väm talar om att Silence´s och MNW:s utgivning "bara" ska styckas upp i småbitar? Inte jag. Jag säger däremot att det nog blir så att varje skivbolag framöver "raggar" spelare i sin region, just för att musikerna helst - om det alltså är konstnärligt och politiskt möjligt - spela in så nära hemmet som möjligt. Och jag skrev att det i princip är bra - det är ju ett faktum att man hittar skillnader i spelstilar, politiskt klimat och annat på olika orter. Flera och lokalt baserade bolag arbetar därför bättre än få centralt belägna bolag som ska spänna över hela landet. Och enheterna blir inte större än att de blir - just överskådliga.

Det är ju just musikrörelsens dynamik som kräver ett dynamiskt och ickestatiskt tänkande inom rörelsens "apparater" - SAM, MNW, Silence, Musikens Makt m.fl. Förståelse inför de krav som utvecklingen ställer på "apparaterna" är i detta fallet tecken på dynamiskt tänkande.

Det finns ingen anledning att reagera som prinsessan på ärten - jag är definitivt inte "ute" efter MNW eller SAM. Men en debatt om konsekvenserna av musikrörelsens dynamik, verkar ju vara på sin plats.

Tommy Rander

KAN JAG FÅ RECEPTET?

Förra året presenterade Nationalteatern och Nynningen en gemensam kabarevy: *"Åh harre jävlar"*. Även i år har det begåtts nyårsrevy, kallad *"Kan jag få receptet"*. Och nog håller årets revy, om man nu ska jämföra den med den förra.

Revyn inleds med att en dekadent popidolstyp hasar sig upp ur en svavelosande gryta och talar om att vi är lurade och att hela revyn är skit. Riktigt lurade känner vi oss i alla fall inte, för det följer en mängd bra nummer.

Hamnsjåaren Björnligan, och hans kumpaner Sillstryparn och Bananens kompis, är tre sköna lirare, som inte ens väjer för de sämsta vitsarna, men förklarar också vad L.T.O., lagen om tillfälligt omhändertagande betyder i praktiken. I den glättade eurovisionsschlagerfestivalen 1978, där låtar som "Kodak por favor" ligger bra till, tränger sig dessutom busarna in och sjunger "Doin' the omoralisk schlagerfestival".

Ett fint nummer handlade om Björn Borg. En olympisk budbärare bringar hans stackars föräldrar meddelandet om att han blivit besatt av onda, socialistiska andar. Björn själv raglar in och har nu kommit till insikt om att medan världen svälter är sketen tennis det enda han har att komma med. Föräldrarna tillkallar då djävulsutdrivaren-excorsisten Wallenberg, som prövar allehanda sätt (Den gula faran, det är känt, borstas bort med Pepsodent !). Denne lyckas dock inte förändra honom, Björn avsomnar saligen och Wallenberg ger sig ut att söka nya idrottsstjärnor att exploatera.

Konsumentkåta KF får sina slängar, riktiga snytingar under bältet. Här ges receptet på hur man gör storsvindel av folkrörelse.

Ett innehållsrikt nummer om kärnkraftsfrågan med korrumperade forskare, försupna professorer, statliga försökskor som betar vid Ringhals och svänggänget "Taffel och Ton", som spelar så att himlen öppnar sig, bildar ett gott angrepp på kärnkraftsmånglarna.

Polisens upprustning demonstreras i grisbaletten "Svinsjön". Detta tycker vi inte var särskilt bra. Att ständigt gestalta polisen som dumma, fläskiga grisar ger en felaktig bild av deras makt och betydelse. Ungefär lika dumt som schablonen av kapitalisten med hög hatt och cigarr, i vilken grop N/N dock ej har hamnat.

Den fridsamme medborgaren, som värnar om sina småborgerliga ideal och bildat en medborgargrupp i sitt bostadsområde och övar karate till skydd mot betongbarnen ställs i en perfekt monolog i kontrast till förortsbarnen själva i "Vi är barn av vår tid",en skarp låt i andan av "Livet är en fest".

Andra saker som var med var vår mörkblåa diplomatkår, med särskilt nummer om konsul Gerling, Nixons fall och ett fint avsnitt om bostadspolitiken i Göteborg.

Som avslutning får vi se scener från strejken på Billingehus, där så småningom personer ur kabarevyn en efter en dyker upp i hotellvestibulen och gemensamt förenas man till slut i en storstädningstango, som vill golvmoppa Sverige och damma till kapitalets koloss".

Som helhet tycker vi att musik, text och spel bildar en fin enhet. Musiken känns inte påklistrad utan som ett verkligt element i bygget, frisk och fräck spelglädje dessutom. I kabarevyn finns också en fin känsla för smådetaljer, personerna är inte

grovkarikerade utan man har god känsla för detaljer i språk, uppträdande och klädsel.

Det känns befriande att se med vilken frejdighet och vildsint aptit man kastar sig över ämnena. Utan att tveka slår man även in en och annan öppen dörr.....

Spelglädjen och det faktum att de inte tar sig själva så fruktansvärt på allvar, skiljer Nationalteatern/ Nynningen från mången präktigt tråkig s.k. progressiv musik- eller teatergrupp.

Tyvärr drabbar väl bara kabarevyn storstäderna, så många får väl inte tillfälle att se den, men ni som har möjlighet till detta - slå till.

H & H

HUGE-UTSUGE

eller

som om man inte hade nog med problem utan en massa

kapitalister som tränger sig på

Vi skulle skaffa en lägenhet efter nyår. Det var bråttom och när bostadsstiftelsen HUGE i Huddinge annonserade ut nybyggda lägenheter i området Flemingsberg, så kontaktade vi dom. Trerummare för 660 kr/mån. OK, det är mastigt, men vem har nåt val?

Men HUGE lurade oss. När vi nu väl börjat intressera oss för lägenheten fick vi reda på att eftersom den vi skulle ha ligger några våningar upp, så går den på 692/mån.

Och när vi bestämde oss för att ta lägenheten, avkrävde de oss en deponeringsavgift på 2200:-, eftersom jag inte hade nåt fast jobb. Först sa de att dom pengarna skulle vi få tillbaks allteftersom vi betalde in hyra, dvs efter ca 3 mån. Sen fick vi reda på att dom pengarna får vi inte förrän vi flyttar därifrån! Och inte nog med det, för när vi sen börjat göra oss klara för att flytta, och kontraktet kom, så upptäckte vi att hyran på 692 kr i själva verket är en "reducerad" hyra, som under 1975 och halva 1976 kommer att successivt höjas till den "rätta" hyran på 752:-/mån. Vi har alltså blivit avlurade en djävla massa mer pengar än vi hade räknat med att bli avlurade när vi läste annonsen. För hela hyran är inget annat än ett stort rån.

Vi vet att dom pengar vi betalar in går inte till dom som byggt kåken, dom går till höga herrar som inte har gjort ett handtag på huset vi bor i. Det är män i diskret eleganta kontorsrum med heltäckande mattor. Män som slipper stämpelklockor, ackord och smuts. Män som tjänar pengar på ett betongghetto dom slipper bo i själva.

Vi är maktlösa än så länge. Ensamma kan vi inget göra, vi tvingas skriva under kontraktet och betala hyran. Men tillsammans med alla andra, som är offer för dessa utsugare, ska vi se till att dom i alla fall inte överlever sekelskiftet!

Huga.

BLI OMBUD!

Månadstidningen ställer utökade krav på oss att få en rejäl spridning på ARBETARMAKT. Vill du hjälpa till? Ta hem låt oss säga 5-10 ex. på prov och se hur det går att sälja den på din ort!
Kontakta Redaktionen!
Tidningen ARBETARMAKT
Box 30 77
171 03 SOLNA 3

LO:s appell inför avtalsrörelsen:

"Sammanhållning". För vad? Med vem?

Lagom till det nya året publicerade LO sin "appell inför avtalsrörelsen 1975". Den publicerades i bl. a. Aftonbladet 31/12, och hade som tema "Sammanhållning ger styrka".

Sett mot bakgrund av vad LO åstadkommit hittills, och hur man idag fungerar, är det inte utan att man frågar sig vad LO egentligen menar med "sammanhållning" och "styrka".

"SAMMANHÅLLNING" OCH "ENHET" PÅ VILKEN GRUND

En första fråga man ställer sig är: *All* "sammanhållning" och "enhet" ger väl ändå inte arbetarna styrka? Eller menar LO att det saknar betydelse *på vilken grund* "sammanhållningen" och "enheten" vilar?

Dom som kommit i närmare kontakt med LO:s "sammanhållningspolitik" vet, att den vilar på idén om att arbetarna och arbetsköparna har "gemensamma intressen". MEN HAR DOM EGENTLIGEN DET?

Ser vi oss omkring, både inom och utom landet, ser vi lätt att det är det dom *inte* har! *Dom har direkt motsatta intressen!*

Arbetsköparna har som utgångspunkt för allt dom företar sig att tjäna så mycket stålar (profit) som möjligt, dvs. ett aldrig sinande profitbegär. Vi däremot har alla intressen av att *upphäva* profitsystemet, klassamhället, och förlorar alltid på att ställa upp på LO:s politik - samarbeta med arbetsköparna *på deras villkor!*

KLASSKAMP ELLER KLASSAMARBETE ?

Med andra ord: Vår sammanhållning och enhet,formerad i kamp, måste vila på klasskampens grund. Inte som LO:s - på klassamarbetets! På den sorten av "sammanhållning" som LO predikar förlorar bara en part - vi!

LO – EN DEFENSIV PAMPORGANISATION

Från att en gång för mycket länge sedan varit en, *glimtvis, offensiv* kamporganisation, är LO idag en defensiv pamporganisation. När fackföreningarna en gång bildades, bildades dom som *försvarsorganisationer* för arbetarna. Dagens LO står inte ens beredd att försvara arbetarna! Hör bara vad man kläcker ur sig i sin "apell": "Vi står inför en kamp med arbetsgivarna om ett nytt avtal. Med krav på kompensation och löneförbättringar som skall trygga våra medlemmars ekonomi under 1975 och *möjligen* (min kursivering) även 1976."

För det första: Det är ta mej fan inte ni däruppe - heltidsanställda och välavlönade byråkrater, som *kämpar* i avtalsrörelsen! Det är *vi* som gör det - och borde göra i långt större utsträckning!

För det andra: "Trygga våra medlemmars ekonomi...". Så "långt" sträcker sig alltså LO:s "kampvilja"! När ställde ni er uppgiften att vi ska flytta fram våra positioner *i fråga om makt - på arbetsköparnas bekostnad!* Rätt. Det har ni aldrig gjort, och kommer inte att göra heller. Ni irrar omkring i ett träsk av 5-öres- och "medinflytande"- krav!

För det tredje: "Trygga våra medlemmars ekonomi under 1975 och möjligen även 1976" skriver ni. Så ni erkänner att det här djävla bolandet med "x,y och z" (som *ni* föreslagit för 1976) inte ger några garntier? Fantastiskt! Sannerligen överraskande! Då kanske ni också vill vara så bussiga och presentera *era (inte våra!)* krav för 1976 i kr och ören? Jaså, inte det. Nej, jag kunde väl tro det. Ni skulle ju isåfall löpa risken att bli anklagade för att "köpa grisen i säcken"! Det är där skon klämmer för er!

DET ÄR VI SOM HAR KÄMPAT!

Ni snackar alltid om att "det som uppnåtts är ett resultat av fackföreningsfolket", Och att det vi kommer uppnå framöver också kommer bli "ett resultat av fackföreningsfolket" . Det snackar ni också om i er "appell". Men ni förvrider fakta och försöker på så sätt så ut illusioner (om facket m.m.). Det är så faen heller facket och LO som *drivit på* när det gällt att genomföra fördelar för oss! Det är *vi, arbetarna,* som drivit (och driver) på, och det är ni däruppe som antingen har bekämpat oss, eller (med risk för att förlora väljare) *tvingats* att sopa till oss lite smulor då och då. Men snart är den tiden förbi då det stora flertalet "nöjer sig"med smulor!

AFTONBLADET 31/12-74

SAMMAN-HÅLLNING GER STYRKA

– LO-APPELL INFÖR 1975 ÅRS AVTALS-UPPGÖRELSE

Vi står inför ett åreskifte. Bakom oss ligger – i ett år som för LO-medlemmarna betytt hårt arbete, höjda priser och hyror. I många fall arbete i en miljö som kännetecknats av påtagliga brister. Som för många medlemmar inneburit insats av liv och hälsa.

Inför det nya året kräver LO-medlemmarna kraftigare åtgärder för att motverka en dålig arbetsmiljö. Skyddsombudens starkta ställning på arbetsplatserna är en garanti för att arbetstekniska miljöer förändras och förbättras. Det får inte sparas någon moda att skapa arbetsplatser där hälsorisken är minimal.

Vi står också inför en kamp med arbetsgivarna om ett nytt avtal. Med krav om kompensation och löneförbättringar som ska trygga våra medlemmars ekonomi under 1975 och möjligen även 1976. Det förslag som LO presenterade för Arbetsgivare-

Förutsättningen för att vi ska lyckas i förhandlingarna är att medlemmarna solidariskt står vakt om sina intressen via fackföreningarna. En enad och kraftfull fackföreningsrörelse är den bästa garantin för tillägarna när det gäller att hävda sig mot arbetsgivarsidan.

Den grundlösa förutsättning som skall innan arbetslivet är resultatet av en kraftfulla från fackföreningsfolket baserad på lösningsmän solidaritet och sammanhållning. Då avtal och överenskommelser för tillägarna bäsla ej har kunnat träffas med arbetsgivarna har lagar utfästs för tillägarnas skydd.

I nära kontakt med den socialdemokratiska regeringen har det varit möjligt att föra fram och få beslutat om betydelsefulla reformer på är betalvets olika områden.

Så vakt om dina rättigheter: bevaka dina intressen genom fackföreningen – din insats behövs för ett framgångsrikt nytt år!

Vi önskar ett gott 1975!

Byggnadsarbetarnas Förbund • Svenska Bleck- och Plåtslagareförbundet • Svenska Elektrikerförbundet • Svenska Fabriksarbetareförbundet • Fastighetsanställdas förbund • Svenska Frisörarbetareförbundet • Försäkringsanställdas Förbund • Svenska Gruvindustriarbetareförbundet • Hotell- och Restauranganställdas Förbund • Svenska Kommunalarbetareförbundet • Svenska Lantarbetareförbundet • Svenska Livsmedelsarbetareförbundet • Svenska Metallindustriarbetareförbundet • Svenska Musikerförbundet-Nöjesföretagens Personalförbund • Svenska Pappersindustriarbetareförbundet • Svenska Sjöfolksförbundet • Svenska Skogsarbetareförbundet • Svenska Skorstensfejarearbetareförbundet • Statsanställdas Förbund • Svenska Transportarbetareförbundet • Svenska Traindustriarbetareförbundet

Det är endast vår egen, självständiga, kamp som leder någon vart, och åt ett håll som dessutom pekar framåt mot ett *helt nytt samhälle*. Det är en sanning som börjar gå upp för allt fler, och en aldrig så antikommunistisk hets från er kan inte ta ifrån oss den övertygelsen.

Därför får också era ständigt återkommande hetskampanjer i tex. Metallarbetaren en motsatt effekt till den ni hoppats på. Intresset för "den där djävla extremvänstern" ökar, och det är väl inte riktigt det ni tänker er?

Den självständiga arbetarrörelsen låter sig inte tystas, och ni har att välja på att fortsätta på den väg ni slagit in, eller gå in i en öppen och ärlig diskussion. Men det är ni väl antingen alldeles för korrumperade eller skraja för?

Metallarbetare

LKAB-disponent: "Att vi är överens med facket är ett livsvillkor för oss"

Att vara fackpamp är allmänt känt som en alltmer "otacksam" syssla. Får man inte skällning av dom man *säger sig representera*, dvs arbetarna, är det bolaget som är där och hackar på en. Men det här förhållandet börjar nu ändra karaktär. Det blir numera alltmer sällsynt att det är bolaget som kommer i konflikt med facket, samtidigt som gräsrötternas missnöje växer.

EXEMPLET MALMFÄLTEN

Ett alldeles utmärkt exempel på den här utvecklingen hittar vi i malmfälten, i LKAB-gruvorna. Bolaget där, LKAB - "socialiserat" (dvs statligt) och allt, har gjort sig allt mer beroende av facket. Och omvänt!

Facket på platsen (Gruvarbetarbetarförbundets avdelningar 4, 12 och 135) har verkligen gått i spetsen för en mycket "radikal" klassamarbetspolitik. T.o.m. så "radikal" att en bra bunt VPK-are har gått på finterna, och numera nästan undantagslöst befinner sig på samma sida om barrikaderna som bolaget, när arbetskonflikter bryter ut.

OTACKSAMHET !?

Men otack är den hårt arbetande fackpampens lön! Vad går gruvjobbarna och gör om inte kräver att facket säger upp *alla* samarbetsavtal med LKAB! En sån skam för "arbetarrörelsen",en sådan fräck "extremism"!

Och inte nog med det! Jobbarna får igenom sina krav, och facket tvingades nyligen säga upp alla samarbetsavtal. Det är inte utan att herrar fackpampar och bolagsgubbar har all anledning att känna sig oroade över framtiden. Vad har dom egentligen i kikaren, "dom där arbetarna"?

FACKET GARANTERAR

Eller som LKAB- disponenten Sjöstrand uttryckte sig i teve 16/11: "Att vi är överens med facket är ett livsvillkor för oss", och "hur det nu skall gå vet jag inte". Jo,jo. Det är till att öppet bekräfta fackets nuvarande roll i samhällsutvecklingen; som en garant för en lugn och stabil samhällsutveckling, som det kanske bästa vapnet *mot* en radikalisering av arbetarklassen, en av socialismens grundförutsättningar.

Säga vad man vill om facket, men var hittar vi idag en mer effektiv garant för en "lugn samhällsutveckling".

PS. Naturligtvis vill jag också passa på tillfället att gratulera LKAB-arbetarna till deras beslut att ta konsekvenserna av att gå i spetsen för den antikapitalistiska arbetarkampen, nämligen att bryta med den *fackliga legalismen*. Med största intresse följer jag utvecklingen.

En "sån där jävlans strejkunge" i "LO-gemenskapen."

Än så länge är det bara Gruvs avd. 4 (Malmberget) som har sagt upp *alla* samarbetsavtal med LKAB.

Avd. 135 (Svappavaara) har i det närmaste också sagt upp allt samarbete; endast i skyddskommittéerna pågår alltjämt ett "samarbete".

Avd. 4(Kiruna), däremot, har ännu inte sagt upp något av avtalen.

Dom här Samarbetsavtalen kom till som LKAB:s svar på strejken (69-70), och var menade som exempel på "företagsdemokrati" åla socialdemokratin.

Hur det blev med "demokratin" för arbetarnas del är redan väl dokumenterat.

För arbetarkampens utveckling i gruvfälten kommer det kommande årets erfarenheter och beslut om dessa "samarbetsavtal" att kanske bli mycket viktiga. Inte minst skulle ett totalt sammanbrott för "samarbetet" i Kiruna, med mer än 3000 gruvarbetare, ytterligare skärpa motsättningarna.

De för LKAB betydelsefullaste samarbetsavtalen som gällt har varit skyddskommittéerna och företagsnämnderna, men också i andra frågor har ett samarbete till och från existerat

NY PAMFLETT FRÅN SARB:

KAMP FÖR EN BRA ARBETSMILJÖ!

TA UPP KAMPEN FÖR EN BRA ARBETSMILJÖ!

Visste du att de svåra olycksfallen minskade med inte mindre än 95 % när gruvarbetarna i Malmfälten fick den månadslön dom kämpade för under strejken 69-70? Inte. Då tycker vi bestämt du ska ta och läsa Socialistiska Arbetsmiljögruppens (SARB) senaste lilla pamflett - "Kamp för en bra arbetsmiljö".

På enkelt och översiktligt sätt behandlas i denna pamflett just hur intimt löneformen (t ex månadslön) hänger ihop med antalet olycksfall i arbetet.

Dessutom synar SARB arbetsmiljölagstiftningen. Yrkesinspektionen och den nyligen beslutade "arbetsmiljöfonden".

Pamfletten, som lämpar sig utmärkt för agitation "ute på golvet", visar på ett övertygande sätt hur sossarnas uppblåsta "arbetsmiljöradikalism" inte på något sätt hotar kapitalets makt, utan att t ex den nya arbetsmiljölagen i stört bara lagfäster praxis som gällt.

Broschyren kan beställas från SARB, c/o Bokcafé Morianen, Box 16037, 103 21 Stockholm 16. Pris per styck 2:- plus porto (50 öre för ett ex. Därefter ytterligare 10 öre för varje ex.) Portofritt vid beställning av minst fem exemplar.

Vi vill uppmana alla kamrater att beställa hem några ex. att använda sig av i agitationen kring arbetsmiljöfrågorna!

MN

RÅDS MAKT

TEORETISKT ORGAN FÖRBUNDET ARBETARMAKT

Nr 5 innehåller en lång artikel om ryska revolutionen som framförallt beskriver förhållandet mellan arbetarkontrollen, fabrikskommittéerna och bolsjevikpartiet. Dessutom innehåller det en kritik av trotskisternas märkliga analys av "arbetarstaterna". Numret är tryckt i offset och kostar bara 4:-.

RADSMAKT
Box 31 102
400 32 GÖTEBORG 31
tel 031/ 4230 98

Prenumeration (4nr) 15:-
STÖDPRENUMERATION minst 30:-
PG 87 99 69 - 4